లాల్ అండ్ జాన్
కనిపించని కన్య

'సికిందర్'

జాన్ కారు వేగం తగ్గించి, సిగరెట్ అవతలకి విసిరి, వరుసగా కుడివేపు వున్న యిళ్ళకేసి చూడసాగాడు.

"వెల్, పార్ట్‌నర్! ఈ యిళ్ళని చూస్తే మన క్లయింట్ చాలా డబ్బు గలవాడిలా వున్నాడు. ఏమంటావు?"

జాన్ మాటలు విని, లాల్ దీర్ఘంగా ఆవులించాడు.

"అతనింకా మన క్లయింట్ కాదు. అతని యింటికి రమ్మన్నాడు. మనం వెళుతున్నాం. దట్సాల్."

"అతనేదైనా కేసు అప్పగిస్తే ఫీజు అడగడానికి మాత్రం మొహమాటపడకు!"

"ఎంతడగాలి?"

"పది."

"వేలా?"

"అక్షరాలు!"

"కేసు ఎలాటిదైనా ఫీజు నువ్వన్నంత కావాలా?"

"అవును. కావలసింది తీసుకోవడమెలాగో నాకు తెలుసు."

"ఆల్ రైట్, యిదే యిల్లు, ఆ పేయ్."

జాన్ కారాపేశాడు.

ఇద్దరూ దిగి ఆ యింటికేసి చూశారు. రెండంతస్తుల మేడ. చుట్టూ అయిదు అడుగుల ప్రహారీ గోడ. ఇంటి ముందు తోట. పోర్టికోలో కుక్క.

డిటెక్టివ్లను చూసి కుక్క మొరిగింది. దాని అరుపు విని యింటి యజమాని బయటకొచ్చాడు.

గేటుదగ్గర డిటెక్టివ్లను చూసి, పరుగులాంటి నడకతో వచ్చి గేటు తెరిచాడు.

"డిటెక్టివ్లా! అది మీ కారా? లోనికి రండి."

అతనికి యాభై యేళ్ళుంటాయి. లావుగా, పొట్టిగా వుండి, ఫుల్ సూటులో వున్నాడు.

డిటెక్టివ్లు లోనికెళ్ళారు.

"ఇందాక ఫోన్ చేసింది—మిస్టర్ ప్రతాపరావు మీరేనా?" అడిగాడు లాల్.

అతను తలూపాడు. "నేనే మిస్టర్ లాల్, ఉదయం లేస్తూనే నాదొక వింత అనుభవం!"

"ఏమిటది?"

"నా రివాల్వర్ మాయమైంది!"

"ఎలా?" జాన్ అడిగాడు.

"నా కూతురు దానితో అదృశ్యమైంది!"

"పేరేమిటి?"

"రోహిణి."

"ఎన్నేళ్ళు?"

"పదిహేడు."

"ఎలా వుంటుంది?"

"తెల్లగా, పొట్టిగా, తల్లిలా వుంటుంది."

"తల్లి ఎలా వుంటుంది?"

"ప్లీజ్ షటప్, జాన్!" కసిరాడు లాల్, "మిస్టర్ రావ్, లోనికి పదండి. వివరంగా మాట్లాడుకుందాం."

రావ్ డిటెక్టివ్‌లను యింట్లోకి తీసికెళ్ళాడు. హాల్లో కూర్చోబెట్టి, నౌకరుతో కాఫీ తెమ్మని చెప్పాడు. ఆ తర్వాత డిటెక్టివ్‌లవైపు తిరిగి, "మిమ్మల్నిక్కడికి పిలిచి శ్రమ కలిగించానా?" అనడిగాడు.

లాల్ అడ్డంగా తలూపాడు.

"మా శ్రమ మాట ఎలా వున్నా, రివాల్వర్‌తో మీ కూతురి అదృశ్యం మిమ్మల్నేమీ కంగారుపరచక పోవడం ఆశ్చర్యంగా వుంది!"

రావ్ నవ్వాడు. "ఆమెగురించి తెలిస్తే మీరలా ఆశ్చర్యపోరు."

"అంటే యింతకు ముందు కూడా అదృశ్యమైందా?"

"రెండుసార్లు–కానీ రివాల్వర్‌తో కాదు."

"అప్పుడు మీరేం చేశారు?"

"నేనేమీ చెయ్యలేదు."

"ఎందుకు ఆమె అంటే యిష్టం లేదా? లేక నిర్లక్ష్యమా?"

"రెండూ కావు. ఆమె నా యేకైక సంతానం. గారాబంగా పెంచాను. కానీ, యుక్తవయసు వచ్చి రెక్కలొచ్చాక యెవరూ యేమీ చేయలేరు. రోహిణి తనకా–

వలసిన వ్యక్తిని స్వయంగా ఎన్నుకుంది. వాడుత్త రౌడీ వెధవ! పోలీస్ రికార్డు కూడా వుంది. అలాటి వెధవలో ఆమె యేం చూసిందో నా కర్థంగాదు!"

"రౌడీలకూ కూడా మనసు వుంటుంది." అన్నాడు జాన్.

"ఉండవచ్చు. కానీ, వాణ్ణి ప్రేమించి రోహిణి నా అంతస్తునూ హోదానూ హీనపర్చింది! ఇలాటి ప్రేమకు విలువ యిస్తే బయట నా పరువు ప్రతిష్ఠ లేం కావాలి!"

"మీరామెను మందలించలేదా?"

"బెదిరించాను కూడా! కానీ ఆమె భయం అంటే యేమిటో మర్చిపోయింది. ప్రేమలో వున్న మహత్తు అదే నేమో నాక తెలియదు."

"అతనెవరు? మీరు చూశారా?"

"రెండుసార్లు చూశాను. ఇరవై రోజుల క్రితం వాడూ, ఆమే కలిసి, వీధి మలుపులో నాకెదురయ్యారు. వాడు నన్ను చూసి పారిపోయాడు. ఆ రోజే వాళ్ళ వ్యవహారం తెలిసింది. రోహిణిని నిలదీశాను. వాణ్ణి ప్రేమిస్తున్నట్లు చెప్పలేదు గానీ, పరోక్షంగా అలాగే మాట్లాడింది. నేను వార్నింగ్ యిచ్చాను. మూడు రోజుల తర్వాత హఠాత్తుగా అదృశ్యమైంది. మర్నాడు తిరిగి వచ్చింది. యెవరో ఫ్రెండ్ దగ్గరి కెళ్ళినట్లు బుకాయించింది. సహించాను.

కానీ, వారం రోజులు తర్వాత మళ్ళీ అలాగే వెళ్ళి మరుసటి రోజు వచ్చింది. ఈసారి తిట్టి మంచి చెడూ వివరించాను. ఆమె నా మాటలు విన్నట్లే నటిస్తూ మళ్ళీ వాడితో తిరగసాగింది! మొన్న సాయంత్రం టాంక్ బండ్ మీద చూశాను. కోపం పట్టలేక వాణ్ణి కొట్టబోయాను.

కానీ-బాగుండదని, మళ్ళీ యిప్పుడైనా ఆమెతో కనిపిస్తే రివాల్వర్‌తో షూట్ చేస్తానని వాడ్ని బెదిరించాను."

"అతని పేరేమిటి?"

"తెలియదు. వాడి గురించి యెక్కువ తెలుసుకునే ప్రయత్నం చెయ్యలేదు. వాడికి యిరవై యేళ్ళుంటాయి."

"ఆతనికి పోలీస్ రికార్డు వున్నట్లు మీకెలా తెలుసు?"

"వాడ్ని చూస్తే అలాగే అన్పిస్తుంది."

"మంచిది. ఇంతకూ రోహిణి ఎప్పుడు వెళ్ళిపోయింది?"

"నిన్న వుదయం లేచి చూస్తే యింట్లో యెక్కడా లేదు. ఆమె నౌకరు రాకముందే, తెల్లవారుతుండగానే వెళ్ళిపోయింది...."

"మరి మమ్మల్ని ఇవాళ యెందుకు పిల్చారు?"

"ఆమె నిన్న కన్పించకపోతే అది రొటీన్ వ్యవహారమనుకుని ఆమె వచ్చాక అంతు తేల్చాలని వూరుకున్నాను. కానీ, ఈసారి ఆమె మామూలుగా గాక, నా రివాల్వర్‌తో వెళ్ళిందని ఈ వుదయం తెలుసుకున్నాను కాబట్టి మిమ్మల్ని పిల్చాను."

"ఆమె రివాల్వర్ తీసుకెళ్ళిందని మీకెలా తెలిసింది."

"బీరువాలో నా రివాల్వర్ లేదుగనుక! దాన్ని నేను బీరువాలో ప్రత్యేకంగా చేయించిన అరలో పెట్టి తాళం వేస్తాను. అందులో నా భార్య నగలుకూడా వుంటాయి. వాటితో బాటు నా రెండు ఉంగరాలు కూడా వున్నాయి. ఈ ఉదయం ఉంగరం మార్చుకుందామని అర తెరిచాను-రివాల్వర్ లేదు."

"కాబట్టి ఆమే తీసికెళ్ళిందనుకున్నారా?"

"అవును. మొన్న వాడ్ని బెదించాను—రివాల్వర్‌తో

షూట్ చేస్తానని. ఆ భయంతో ఆమె దాన్ని తీసికెళ్ళి పోయింది."

"కానీ, ఆమె భయం అంటే యేమిటో మర్చిపోయిందని మీరిందాకే అన్నారు."

"అవును. ఈ కుర్రకుంకల్ని అర్థం చేసుకోవడం చాలా కష్టం! ఎప్పుడెలా ప్రవర్తిస్తారో తెలుసుకోలేం."

"బీరువా తాళాలు ఆమెదగ్గరకెలా వెళ్ళాయి?"

"రాత్రి నిద్రించేటప్పుడు నా తలగడక్రిందే ఉంటాయి. మొన్నరాత్రి ఆమె తస్కరించి బీరువా తెరిచి వుంటుంది. రివాల్వర్ తీసుకుని తెల్లారి వెళ్ళిపోయింది...."

"మీ బెదిరింపును ఆమె అంత సీరియస్‌గా తీసుకుందా?"

"చెప్పలేను. కానీ, వాడు భయపడి వుంటాడు. రోహిణిని ఆ పనికి వాడే పురిగొల్పి వుంటాడు—"

"మీరు నిజంగా షూట్ చెయ్యాలనుకున్నారా?"

"అది వొట్టి బెదిరింపు మాత్రమే!...." నవ్వాడు రావ్.

"అయితే యిప్పుడు మమ్మల్నేం చేయమంటారు?"

"ఆమెని కనుక్కోవాలి. వాడ్ని భయపెట్టి దూరంగా తరమాలి. నా రివాల్వర్ తిరిగి అప్పగించాలి."

"ఈ దశలో మీరేం చేసినా మీ కూతురు మనసు మార్చుకోవడం కుదరదనుకుంటాను."

"దాని మనసుతో మీ కనవసరం! నేను చెప్పినట్లు చెయ్యండి చాలు. ఫీజు విషయంలో ముందూ వెనకా చూడను. నా క్కావలసింది దానికి తగ్గ ఫలితం!"

"మంచిది. పదివేల రూపాయలకు తగ్గ ఫలితం మీకు లభిస్తుంది" అన్నాడు జాన్.

లాల్ విస్తుపోయాడు. కాని రావ్ యే మాత్రం చలించలేదు.

"రోహిణి ఫ్రెండ్స్ ఎవరు? మీకు తెలుసా?" జాన్ అడిగాడు.

"ఇద్దరు తెలుసు. అనిత, నీరజ."

"వారితో రోహిణి కెలాంటి సంబంధాలున్నాయి?"

"అనిత సన్నిహితంగా వుంటుంది. నీరజ కూడా వుంటుందిగానీ జిడ్డులాంటిది—అంటుకుంటే వదలదు. ఆమెకు తనగురించి గొప్పలు చెప్పుకోవడం తప్ప యేమీ చేతగాదు!"

"అనిత?"

"ఆమె ఒక్కతే రోహిణి కుపయోగపడేది."

"ఏ విధంగా?"

"అన్నివిధాలా—అన్ని విషయాల్లోనూ."

"ఆమె యెక్కడ వుంటుంది?"

"ఆమె డాక్టర్ నాథ్ కూతురు. గాంధీనగర్‌లో వుంటారు...." అని అడ్రసు చెప్పాడు రావ్.

"ఆల్ రైట్, రోహిణికి బాయ్ ఫ్రెండ్స్ వున్నారా?...."

"ఆ రౌడీ వెధవ బాయ్ ఫ్రెండ్ కాకపోతే యింకెవడు!"

"అతని విషయం అలా వుంచండి. యింకెవరైనా వున్నారా?"

"తెలియదు."

"రోహిణి ఫోటో వుందా?"

"లేదు."

"బస్ పాస్?"

"వుంది. కానీ యెక్కడ పెడుతుందో తెలియదు."

"నేనామె గదిని చూడవచ్చా?"

రావ్ తలూపాడు. ఇంతలో నౌకరు వచ్చాడు. రావ్ కాఫీ లందించి, "మేడమీద మెట్ల నానుకునే ఆమె గదివుంది. కాఫీ తాగి వెళ్ళండి" అన్నాడు.

అందరూ నిశ్శబ్దంగా కాఫీలు తాగాక జాన్ అక్కడ నుంచి లేచాడు.

లాల్, రావ్ వేపు తిరిగాడు. "మీ రివాల్వర్ కు పర్మిట్ వుందా?"

రావ్ తలూపి, లోనికెళ్ళి తీసుకొచ్చాడు. లాల్ దాన్ని పరిశీలించి వివరాలు వ్రాసుకున్నాడు.

"మిస్టర్ లాల్! ఇహ రోహిణి తిరిగివచ్చే నమ్మకం లేదు! పరిస్థితిని బట్టి చూస్తే ఆమె శాశ్వతంగా నాకు దూరంగా వెళ్ళిపోయిందనిపిస్తోంది—ఒక లాడీ వెళ్ళవని నమ్మి! ఆమె జాడ మీరెలా తెలుసుకుంటారు?"

"మా పద్ధతుల ద్వారా" అన్నాడు లాల్ సిగరెట్ వెలిగించి, "రోహిణికి తల్లి లేదా?"

"చనిపోయింది—రెండేళ్ళ క్రితం."

"ఐ. సీ. యిప్పుడు చెప్పండి. రివాల్వర్ లోడ్ చేసి వుందా?"

"అవును. నిండా గుళ్ళున్నాయి."

ఆ తర్వాత జాన్ వచ్చేవరకు లాల్, రావ్ వ్యక్తిగత విషయాలు అడిగి తెలుసుకున్నాడు.

2

గాంధీనగర్ లో డాక్టర్ నాథ్ యింటి ముందు కారాగగానే యింట్లోంచి మొత్తం నలుగురు పిల్లలు పరి

నెత్తి వచ్చారు. అంతా మూడు నుంచి తొమ్మిదేళ్ళ వయసువాళ్ళు. ఇద్దరు అబ్బాయిలు, ఇద్దరు అమ్మాయిలు.

కానీ మరో అమ్మాయి—ఆమె అనిత అని జాన్ పసిగట్టాడు-వరండాలోనే సందేహిస్తూ నిలబడింది. డిటెక్టివ్‌లు పిల్లల్ని తప్పించుకొని వరండా చేరుకున్నారు. లాల్ జేబులోంచి ఆమెకో కార్డు తీసి అందించాడు. ఆమె దాన్ని చదివి ఉలికిపడింది.

"ఓ.హో! మీ రిక్కడకొచ్చారా?"

"అవును. రోహిణి గురించి మాట్లాడాలి."

అనిత ముఖం ఎర్రబడింది, "ఆమెకేమయ్యింది?"

"తెలియదు. నిన్నటినుంచి కనిపించడంలేదు."

"ఎక్కడికెళ్ళింది?" గాభరాగా అడిగిందామె.

"అది తెలుసుకోమని ఆమె తండ్రి కోరాడు. మే మిక్కడికొచ్చాం. ఆమె గురించి నీకేం తెలుసు?"

ఆమె ఆందోళనగా అటూ యిటూ చూసింది. ఆ తర్వాత లాల్ వైపు తిరిగి అంది: "రండి, లోనికెళ్దాం. మీకు చాలా విషయాలు చెప్పాలి."

డిటెక్టివ్‌లు ఆమెను అనుసరించారు. గదిలోకెళ్ళాక ఆమె తలుపుమూసి కూర్చోబెట్టింది.

"నాకేమీ అర్థంకావడం లేదు! రోహిణి ఈ మధ్య వింతగా ప్రవర్తిస్తోంది. కాలేజికి సరిగా రావడం లేదు. ఆ రోమియో దీపక్ గాడితో స్నేహం కుదిరి నప్పటి నుంచీ మారిపోయింది .... లాల్ గారూ, మరొక విషయం...."

"ఏమిటది?"

"రోహిణి మత్తుపదార్థాలకి అలవాటు పడిందని నా అనుమానం."

లాల్, ఎర్రబడ్డ జాన్ ముఖం చూసి, తిరిగి అనితను చూశాడు:

“ఆశ్చర్యంగా వుంది. మీకెలా అనుమానం వచ్చింది?....”

“ఒకసారి ఆమె పర్సులో తెల్లటి పదార్థం చూశాను—చిన్న ప్లాస్టిక్ సంచీలో. అది నమ్మకంగా మత్తుపదార్థమే!”

“మీరామెను అడగలేదా?”

“అడిగితే చెప్పలేదు. రెండు నెలల నుంచి ఆమె దీపక్‌తో తిరుగుతోంది. దీపక్ మంచివాడు కాదు. వాడికో ముఠా, రహస్యపు కలాపాలూ చాలా వున్నాయి. రోహిణిని నేను హెచ్చరించాను. వినిపించుకోలేదు. చివరికి తండ్రికి తెలిసినా భయపడలేదు! ఈ మధ్య రెండుసార్లు యిల్లు విడిచి వాడితో వెళ్ళింది.”

“ఎక్కడికి?”

“వాళ్ళ గోడవున్‌కి. దాన్ని ఈ మధ్యే అమ్మేశారు. కూకట్‌పల్లి ప్రాంతాల ఎక్కడో వుంది.... నాకు సరిగా తెలియదు.”

“ఆ గోడవున్ ఆమె తండ్రిదా?”

“అవును. చాలాకాలంగా ఖాళీగావుండేది. ఈ మధ్య ఆఫర్ వస్తే అమ్మేశారు.”

“ఆ రెండుసార్లు రోహిణి అక్కడ కెళ్ళిందా?”

“అవును. ఆ గోడవున్ దీపక్ తన స్థావరంకోసం ఎన్నుకున్నాడనుకుంటాను. రోహిణి గురించి నాకు చాలా బెంగగా వుంది! ఆమెకు తల్లి లేదు. తండ్రికి వ్యాపారంలో తీరికలేదు. ఆమె గురించి పట్టించుకునే వారెవరూ లేరు. అందుకే ఆమె అలా తయారైంది.”

"సరే, యీసారి కూడా ఆమె అక్కడికే వెళ్ళిందను కుంటాను...."

"ఆమె వెళ్ళిందని మీరు చెప్పేవరకు నాకు తెలియదు. రాత్రి ఆమెకు ఫోన్ చేశాను—యెవరూ పలక లేదు—"

"ఎవరూ పలకలేదా?"

"అవును. మూడుసార్లు ఫోన్ చేశాను. రెస్పాన్స్ లేదు."

"ఎన్ని గంటలకి?"

"వర్షం వెలిశాక. సుమారు తొమ్మిదిన్నరకు."

"ఐసీ! గోహిణి దీపక్‌తో వెళ్ళింది గనుక ఆమె యింట్లో లేదు. ఆమె తండ్రి ఒక్కడే వుంటాడు. అతను రెస్పాన్స్ యివ్వలేదంటే ఆ సమయంలో బయటకెళ్ళి వుంటాడు........ నే నొకసారి మీ ఫోన్ ఉపయోగిస్తాను...."

లాల్ లేచి ఫోన్ అందుకుని డయిల్ చేయసాగాడు. ఆ తర్వాత, "హల్లో, లాల్ స్పీకింగ్!" అన్నాడు.

వెంటనే రావ్ పలికాడు, "యేమిటి మిస్టర్ లాల్?...."

"కూకట్‌పల్లిలో మీకు గోడవున్ వున్నట్లు తెలుసుకున్నాను—"

"గాడ్! ఎలా తెలుసుకున్నారు! ఇప్పుడది నాదికాదు. అమ్మేశాను."

"ఎవరికమ్మారు?"

"తెలియదు. అంతా మిస్టరీ! ఆ పార్టీ ఎవరో తెలియదు. బ్రోకర్స్ ఎవరో కూడా తెలియదు. రెండు నెలల క్రితం వచ్చి ఆ దిక్కుమాలిన కొంపకు నలభై వేలు విలువకట్టాడు!

నా కాశ్చర్యమేసింది. చాలా కాలంగా ఆ యిల్లు నిరుపయోగంగా వుంది. సిమెంట్ ఏజెన్సీ వున్నప్పుడు అందులో పైన కోటా నిలువ చేసేవాడిని. ఇప్పుడా యేజెన్సీ వదులుకోవడంతో ఆ యిల్లు శిథిలమైంది. అందుకే కళ్ళు మూసుకుని అమ్మేశాను. స్పాట్ క్యాష్! అంతా నిముషాల్లో జరిగిపోయింది. అప్పటికప్పుడే అతను ఆ డబ్బు చెల్లించాడు. రిజిస్ట్రేషన్ అవసరం లేదన్నాడు. ఆ లావాదేవీల్లో వ్యక్తుల పేర్లు గుప్తంగా వుంటాయన్నాడు...."

లాల్ ఆలోచించాడు.

"ఆ యిల్లు ఎక్కడుందో చెప్తారా?"

రావ్ అడ్రసు చెప్పి, "ఇప్పుడివన్నీ యెందుకు?" అన్నాడు.

"తర్వాత చెప్తాను. నిన్న రాత్రి మీ రెక్కడున్నారు?...."

"వర్షం కురిసింది—ఇంట్లోనే వున్నాను."

"ఏం చేశారు?"

"నిద్రపోయాను—వర్షం ప్రారంభమైన అరగంటకు. వర్షం ఎనిమిది గంటలకు ప్రారంభమైంది."

"మీ యింట్లో ఫోన్ ఎక్కడుంది?"

"నా బెడ్ ప్రక్కన."

"రాత్రి మీకేవైనా ఫోన్ కాల్స్ వచ్చాయా?"

"లేదు."

"మీరు నిద్రపోయాక 9-30 ప్రాంతాల మీ బెడ్ ప్రక్కన మూడుసార్లు ఫోను మ్రోగింది."

"ఏమిటీ!"

"అవును. మీకు మెలుకువ ఎందుకు రాలేదు?"

"నాకేమీ అర్థం గావడంలేదు! రాత్రి ఫోను మ్రోగ

లేదు! ఎవరు చెప్పారు?"

"అనిత. సాధారణంగా ఫోను రింగయితే మీరు నిద్ర మేల్కొంటారా?"

"యాదృచ్ఛికంగా మేల్కొంటాను!"

"అయితే నాకొకటే తోస్తోంది! రాత్రి మూడు సార్లు అనిత ఫోన్ చేసినా మీకు మెలకువ రాలేదంటే, మీరు యింట్లో లేరని అర్థం."

తక్కున రిసీవర్ పెట్టేసి అనితవేపు తిరిగాడు లాల్.

"థాంక్యూ మిస్ అనితా! మీరు చాలా విషయాలు చెప్పారు!"

3

జాన్ కారు స్టార్టు చేశాక లాల్ సీట్లో వెనక్కివాలి అన్నాడు: "కూకట్‌పల్లి పోనివ్వు. మిస్టర్ రావ్ పెద్ద గ్రంథం నడుపుతున్నాడు."

"ఏం చేశాడు?"

రావ్‌తో ఫోన్ సంభాషణ వివరించి చెప్పాడు లాల్.

"అయితే కూతురు యెక్కడికెళ్ళిందో లాల్‌కి తెలుసు! రాత్రి అతను వర్షం వెలిశాక గోడవున్ వెళ్ళివుండాలి. అక్కడ దీపక్ ముఠాలో-లాల్-రోహిణి రివాల్వర్ తీసుకెళ్ళిందని నీ కన్పిస్తోందా?"

"ఇప్పుడనిపించడం లేదు."

"లాల్ ఈ ఫోటో చూడు!" జేబులోంచి రోహిణి బస్‌పాస్ తీసి చూపించాడు జాన్. "ఆమె గదిలో టేబిల్ సొరుగులో దొరికింది. ముఖం చూస్తే అలాంటి పన్లు చేస్తుందనిపించడం లేదు. డ్రగ్ ఎడిక్టు! అనిత చెప్పింది నిజమేనా?"

"ఆమె గదిలో యింకేం కనుక్కున్నావు?"

"ఏమీ లేదు. ఆమె రహస్య కలాపాలు సాగిస్తోంది కాబట్టి తీసుకోవలసిన జాగ్రత్తలన్నీ తీసుకుంది. మనం యిప్పుడామె దగ్గర కెళ్తున్నాం. అక్కడామె వుండవచ్చు. అయితే, అనిత చెప్పినట్లు అది దీపక్ స్థావరమైతే అతని ముఠాతో తలపడే అవకాశం వుంది....మనదగ్గర రివాల్వర్స్ లేవు."

"ఆఫీసుకెళ్ళి తీసుకుందాం. కానీ ఆ అవసరం లేదనుకుంటాను. నిన్న రాత్రి రావ్ అక్కడికి కెళ్ళాడు. అక్కడేదో జరిగింది....రావ్‌కు కూతురి ఆచూకీ, తను అమ్మిన ఇంటి మిస్టరీ తెలిసిపోయింది గనుక-ఇప్పుడక్కడ యెవరూ వుండరు. అంతా పారిపోతారు, రావ్ పోలీస్ రిపోర్టు యిస్తాడన్న భయంతో."

"ఆల్‌రైట్. రావ్ అక్కడకెళ్ళివుంటే తప్పక రివాల్వర్ తీసుకెళ్ళాడు. మరి కూతురు తీసుకెళ్ళిందని యెందుకు అబద్ధం చెప్పాడు?"

"అక్కడేదో అనుకోనిది జరిగివుంటుంది. రివాల్వర్ మాయంచేసి అలా చెప్పాడు."

"షూటింగ్?" అడిగాడు జాన్.

లాల్ మాట్లాడలేదు. తీవ్రంగా ఆలోచనల్లో పడ్డాడు.

కారు యేజెన్సీ ఆఫీసు చేరుకున్నాక జాన్ వెళ్ళి రివాల్వర్ తీసుకొచ్చాడు. తిరిగి బయలుదేరి కూకట్‌పల్లి ప్రయాణమయ్యారు. ప్రయాణమంతా తీవ్రమైన ఆలోచనలతో, నిశ్శబ్దంగా సాగింది.

కూకట్‌పల్లి దాటాక, బొంబాయి హైవేమీద రెండు కిలోమీటర్ల దూరంలో, యెడమవైపు పెద్ద మర్రిచెట్టు

ప్రక్కన రెండంతస్తుల పాతబడ్డ చిన్న మేడ ఒకటి వుంది.

మేడ చుట్టూ విశాలమైన ఆవరణ, దాని చుట్టూ ప్రహరీ గోడ, ముందు భాగంలో గేటు వున్నాయి. ఇంట్లోకి యెక్కడా యెలక్ట్రిక్ తీగలు వెళ్ళడంలేదు గనుక యింటికి కరెంటు సదుపాయం లేదు. ఆవరణలో పిచ్చి మొక్కలు గుబురుగా పెరిగివున్నాయి. హైవేకూ, యింటికి మధ్య దూరం వంద అడుగులు వుంటుంది.

ఇంటి పరిసరాలన్నీ రాళ్ళూ రప్పలతో నిండి వున్నాయి. వెనుక భాగమంతా సువిశాలమైన మైదానం.

ఇంటికి కొంచెం దూరంలో కారు దిగి నడిచారిద్దరూ. సమయం పన్నెండు కావస్తోంది. ఎండలేదు. ఆకాశ మంతా నల్లటి మేఘాలు కమ్ముకొని వర్షం కురిపించడానికి సిద్ధంగా వున్నాయి.

గేటు చేరుకుని ఆగారు. ఇంట్లో యెక్కడా అలికిడి లేదు. కానీ, తలుపు ప్రక్కనుంచి పైకి వెళ్ళే చెక్క మెట్ల దగ్గర ఒక పాత నార్టన్ మోటార్ సైకిల్ ఆగి వుంది. తలుపుకు తాళం వేసివుంది. అద్దాల కిటికీలు మూసి వున్నాయి. పైనకూడా తలుపూ, కిటికీలూ మూసి వున్నాయి. యెక్కడా శబ్దం లేదు.

లాల్ నెమ్మదిగా గేటు తెరిచి లోనికి నడిచాడు. క్రితం రాత్రి వర్షం కురవటంవలన నేల మెత్తగా వుంది. అడుగులు దిగబడుతున్నాయి. అప్రయత్నంగా లాల్ దృష్టి నేలమీద పడింది. అక్కడ కారు టైరు గుర్తులు యింటి వైపుకు వెళ్తూ, తిరిగి వస్తూ కన్పిస్తున్నాయి. ఛటుక్కున తప్పుకుని వాటిని జాన్‌కు చూపించాడు.

జాన్ వాటిని చూసి, చెక్క మెట్లనుంచి యింటికి

యెడమవైపు వెళ్తున్న అడుగుజాడల్ని చూపించాడు. ఇద్దరూ వాటిని అనుసరించి వెళ్ళారు.

ఆ అడుగుజాడలు మూడైదు అడుగులదూరం వెళ్ళి ఒక చిన్న రాళ్ళకుప్పదగ్గర అంతమయ్యాయి. అక్కడ నిలబడి చుట్టూ దృష్టిని సారించాడు లాల్. జాన్ మేడమీద కిటికీ అద్దాన్ని చూపించాడు. కిటికీ అద్దంలో చిన్నరంధ్రం కన్పిస్తోంది.

లాల్ చిటికెలేసి చకచకా యింటికేసి నడిచాడు. కాస్సేపట్లో యిద్దరూ చెక్కమెట్లద్వారా పైకి చేరుకున్నారు. మేడమీద గది తలుపు ఓరగా వేసివుంది. కాసేపు సందేహించి దానిమీద చప్పుడు చేశాడు. జవాబు లేదు. నెమ్మదిగా నెట్టాడు. కిర్రుమంటూ తెరుచుకుంది....

అప్పుడు లాల్ లోపలి దృశ్యం చూసి ఒక్క అడుగు వెనక్కి వేశాడు. జాన్ ముందుకొచ్చి లోనికి తొంగి చూశాడు.

గదిలో నేలమీద ఒక శవం వెల్లకిలా పడివుంది. దాని తల కుడి పార్శ్వ భాగంలో చిన్న రంధ్రం, తలచుట్టూ గడ్డకట్టిన రక్తం స్పష్టంగా కన్పిస్తున్నాయి....

4

క్రైం ఇన్‌స్పెక్టర్ బాలకృష్ణన్ ఠీవీగా కారు దిగి ముందుకొచ్చాడు:

"హల్లో, ఫ్రెండ్స్! మీ వృత్తితో ఇది యెన్నో శవం?"

"మేం శవాల్ని లెక్కించం. వాటి ఆత్మకు న్యాయం చేకూరుస్తాం." అన్నాడు జాన్.

"ఓ. కే. శవం చెప్పే కథ ఏమిటి?"

"పదండి చూద్దాం....ఇక్కడ టైర్ ప్రింట్స్ అడుగు

జాడలున్నాయి. అవి చెడిపోకుండా మీరంతా ఒక లైనులో మార్చ్ చేస్తే...."

డిటెక్టివ్‌ల వెనుక కృష్ణన్, ఇద్దరు ఫోటోగ్రాఫర్లు, ఫింగర్ ప్రింట్ యెక్స్‌పర్టు, మేడమీదకు దారితీశారు.

గదిలోకెళ్ళాక కృష్ణన్ శవాన్ని చూసి, "ఇంకా కుళ్ళలేదు....వాతావరణంలో తేమ యెక్కువ వుండటం అందుకు కారణం" అన్నాడు.

ఫోటోగ్రాఫర్ వివిధ కోణాల్లో శవాన్ని ఫోటోలు తీశాడు. ఆ తర్వాత డాక్టర్ శవాన్ని పరీక్షించాడు.

"తలలో బులెట్ గాయమైంది. మరణం నిన్న రాత్రి యెప్పుడో సంభవించింది. సమయం కచ్చితంగా యిప్పుడే చెప్పలేను. కానీ, ఈ రిస్టువాచీని చూస్తే 8:50 కి ఆగిపోయి వుంది. బహుశ ఈ సమయంలోనే చావు సంభవించి వుండవచ్చు."

లాల్ వంగి చేతికి వున్న గడియారంవంక చూశాడు. దాని అద్దం పగిలిపోయివుంది. ముళ్ళు 8-50 చూపిస్తున్నాయి.

"కానీ-గడియారం రాత్రి ఆ సమయానికి ఆగిపోయిందని నమ్మకమేమిటి? నిన్న పగలు ఆగిపోయి వుండవచ్చు. లేదా, ఈ వుదయం హంతకుడు దాన్ని చితగ్గొట్టి వుండవచ్చు" అన్నాడు కృష్ణన్.

"అవును. మూడు సంభవాలున్నాయి. సరయిన సమాధానం మనకు యితర ఆధారాలవల్ల దొరుకుతుంది." అన్నాడు లాల్.

"గడియారం విషయం యెలావున్నా, రిగర్ మార్టిస్‌ని బట్టి చావు నిన్న రాత్రి సంభవించిందని చెప్పగలను. శవం పూర్తిగా రంగు మారింది." అన్నాడు డాక్టర్.

"వెరీ వెల్! ఇప్పుడు యితర ఆధారాల్ని చూద్దాం" లేచి గదిని కలియజూశాడు లాల్.

గదిలో దీపక్ శవం పడమరవైపువున్న కిటికీకి ఆరడుగుల దూరాన పడివుంది. తల కిటికీవైపు కాళ్లు మంచంవైపు వున్నాయి: తూర్పు-పడమర దిశల్లో. నవారు మంచంమీద దుప్పటి చెదిరిపోయివుంది. మంచం ప్రక్కన చిన్న స్టూలు, స్టూలుమీద లాంతరు వున్నాయి. లాంతరు ఆరిపోయివుంది. కానీ వొత్తి తగ్గించిలేదు. జాన్ దాన్ని కదిపిచూసి,నిండా నూనె వున్నట్లు తెలుసుకున్నాడు.

గది ఉత్తరంవైపు గోడలో షెల్ఫు లున్నాయి. అందులో ఒక సూట్ కేసు, దానిలో ఒక జత ప్యాంటు, షర్టూ, యితర టాయిలెట్ వస్తువులూ వున్నాయి.

పడమరవైపు వున్న కిటికీ తలుపులు లోపలినుంచి గడియపెట్టివున్నాయి. దాని యెడమవైపు రెక్క అద్దంలో సరిగ్గా మనిషి యెత్తు స్థానంలో ఒక రంధ్రం వుంది. రంధ్రం చుట్టూ సుమారు 3. సెం. మీ. ల వరకు పగుళ్ళు వ్యాపించి వున్నాయి.

జాన్ ఆ రంధ్రంలోంచి సూటిగా బయట ఆవరణలో రాళ్ళకుప్పలకేసి చూశాడు. హంతకుడు అక్కడ నిలబడి షూట్ చేసి వుండాలి.

ఫింగర్ ప్రింట్ ఎక్స్‌పర్టు గదిలో వస్తువులన్నిటిమీదా పౌడరు జల్లి స్నాప్స్ లాగుతున్నాడు. జాన్ ఒక ఫోటోగ్రాఫర్‌ని పిలిచి కిటికీ రెక్కల్ని ఫోటోలు తీయించాడు.

ఈ లోపు లాల్ కేసుగురించి కృష్ణన్‌కు వివరించాడు. డాక్టర్ శవం జేబులు వెదికి ఒక సిగరెట్ ప్యాకెట్,

కర్చీఫ్ తీశాడు. ఆ తర్వాత శవాన్ని స్ట్రెచర్ మీద అంబులెన్స్‌లో తరలించి దానితో వెళ్ళిపోయాడు.

లాల్ మెట్లు దిగి క్రిందికి వచ్చాడు. అతన్ని అందరూ అనుసరించారు. లాల్ యింటి ముందు టైర్ ప్రింట్స్ చూపించి వాటిని ఫోటోలు తీయమన్నాడు.

"కృష్ణన్ ఈ గుర్తులు రావ్ కారు వచ్చినట్టున్నాయి. మీరు చెక్ చెయ్యండి. నిన్న రాత్రి వర్షం యెప్పుడు ప్రారంభమైంది?"

"ఎనిమిది గంటలకు. తొమ్మిది ప్రాంతాల వెలిసింది."

"అయితే నిన్న వర్షం వెలిశాక యిక్కడికొక కారు వచ్చింది." అన్నాడు లాల్.

"వర్షం వెలిశాక అని మీకెలా తెలుసు?"

లాల్ అన్నాడు:

"వర్షం కురవకముందు కారు వస్తే, ఆ తర్వాత వర్షం కురిస్తే గుర్తులు కొట్టుకుపోతాయి. వర్షం కురుస్తున్నప్పుడు వచ్చినా కొట్టుకుపోతాయి. ఈ విషయంలో నేల స్వభావం పరిశీలించాలి. బంక నేల అయితే వర్షం కురిసినా గుర్తులు కొట్టుకుపోవు. కానీ ఇది యెర్ర నేల. ఈ మట్టికి జిగురు స్వభావం లేదు. ఇసుకపాలు యెక్కువ వుంది. కాబట్టి వర్షం కురిస్తే గుర్తులుండవు. అందువల్ల గుర్తులు చెక్కుచెదరకుండా వుండాలంటే వర్షం వెలిశాక కారు రావాలి."

"అయితే వర్షం కురుస్తున్నప్పుడు హత్య జరగలేదా?"

"తెలియదు. డాక్టర్ రిపోర్టుకోసం యెదురు చూద్దాం." లాల్ ముందుకు నడిచాడు, "ఇక్కడ

చూడండి: ఈ అడుగుజాడలు ఆడవాళ్ళ హీల్స్ చెప్పులవి. ఇవికూడా వర్షం వెలిశాకే ఏర్పడ్డాయి. వీటిలోతు సుమారు అంగుళం వుంది. జాగ్రత్తగా చూడండి: హీల్ భాగం మాత్రం అంగుళం దిగబడింది. మిగతా భాగం కొద్దిలోతుకే వుంది. ఈ జాడల్ని ఫోటోలు తియ్యండి. కొలతలు తీసుకోండి. వీటిలో యేదో ప్రత్యేకత వుంది..."

ఈ చెప్పులు ధరించిన మనిషి నడకలో యేదో వుద్దేశ్యం స్పష్టమవుతోంది. నేల స్వభావం అంతటా ఒకేలా వున్నా, అడుగుజాడలన్నీ ఒకేలా లేవు. లోతుగా లేని జాడల్ని మినహాయించి మిగతా వాటిని పరిశీలిస్తే ఈ చెప్పులు ధరించిన వ్యక్తి కావాలని, బుద్ధిపూర్వకంగా కాళ్ళను నేలకేసి కొడుతూ నడిచి వుండాలి...."

"అంటే హంతకుడు తనను పట్టించే సాక్ష్యాన్ని స్వయంగా సృష్టించుకుంటాడా!"

"ఆధారాల్ని బట్టి అలాగే అనిపిస్తోంది.... ఓహ్! యేమిటి దీని అర్థం? తిరిగి వస్తున్నప్పుడు జాడలు యేవి!"

కృష్ణన్, జాన్‌లు వులిక్కిపడి చూశారు. ఆ అడుగు జాడలన్నీ రాళ్ళగుప్పవేపుకు వెళుతున్నాయిగానీ, తిరిగి వస్తున్నట్లు లేవు.

"వెల్! నాకిప్పుడొక్కటే తోస్తోంది...." అన్నాడు లాల్, "ఈ అడుగు జాడలు రోహిణి చెప్పులవి. రాత్రి వర్షం కురుస్తున్నప్పుడు హంతకుడు కార్లో యిక్కడికి కొచ్చాడు. కారు శబ్దంవిని రోహిణి బెదిరిపోయి దాక్కుంది. హంతకుడు కారు దిగి రాళ్ళగుప్పలవైపు నడిచాడు. అప్పుడు వర్షం పడుతోందని మరువకండి. అందు వల్ల అతని అడుగుజాడలు యేర్పడలేదు.

అతను రాళ్ళగుప్ప మీద నిలబడి మేడమీదకు

చూశాడు. అప్పుడు దీపక్ వచ్చిందెవరో తెలుసుకోవడానికి కిటికీదగ్గర నిలబడి చూస్తున్నాడు. అతని వెనక స్టూలుమీద లాంతరు వుంది. దాని వెలుగువల్ల అతని నీడ కిటికీ అద్దంమీద పడుతోంది. కాచుకున్న హంతకుడు ఆ నీడను గురించి రివాల్వర్‌తో షూట్ చేశాడు....”

“ఆ తర్వాత?”

“దీపక్ నేలకూలడంతో రోహిణి భయపడి లాంతర్ వూది ఆర్పేసింది. గది చీకటయింది. ఆమె ఆ గదిలో బిక్కుబిక్కుమంటూ గడిపింది. హంతకుడు వెంటనే రాళ్ళ కుప్పదగ్గరినుంచి తిరిగివచ్చి కార్లో కూర్చున్నాడు. అతని జాడలు వర్షంలో కొట్టుకుపోయాయి. అతని గురిమీద నమ్మకం వుంది కాబట్టి పైకివెళ్ళి దీపక్‌ని చూడలేదు. వర్షం తగ్గేవరకు కార్లోనే గడిపి, అప్పుడు బయలుదేరి వెళ్ళిపోయాడు....అందుకే కారు టైర్ల గుర్తులేర్పడ్డాయి.”

“ఆ తర్వాత?”

“కారు వెళ్ళిపోయాక రోహిణి అక్కడనుంచి పారిపోవాలనుకుంది. ఆమె క్రిందకువచ్చి పరుగుతీసింది.... తిన్నగా గేటువేపుకు కాకుండా, ఈ దిశలో పరిగెత్తి ఆ చివరి గోడ దూకి పారిపోయింది. అప్పుడు వర్షం లేదు. గనుక ఆమె అడుగు జాడలేర్పడ్డాయి.”

“పొరపాటు, లాల్! చాలా పొరపాటు!” జాన్ అన్నాడు. “నువ్వన్న దాన్నిబట్టి వర్షం కురుస్తున్నప్పుడు కారు వచ్చి ఆగింది-వర్షం వెలిశాక వెళ్ళిపోయింది. అప్పుడు కారు వచ్చినప్పటి గుర్తుల ప్రసక్తే వుండదు గనుక వెడుతున్నప్పటివే వుండాలి! అంటే రెండు ట్రాక్స్ వుండాలి. కానీ అక్కడ నాలుగు ట్రాక్స్ వున్నాయి.”

లాల్ ఆలోచించాడు. "దటీజ్ రైట్, వర్షం వెలిశాకే కారు వచ్చింది."

"వెరీ గుడ్! ఈ అడుగుజాడలు ఆ గోడవరకు వుంటాయి. లెటజ్ గో!" అన్నాడు జాన్.

ముగ్గురూ కదిలి వెళ్ళారు. ఆ రాళ్ళకుప్పనుంచి ప్రహరీ గోడ వరకూ అన్నీ పిచ్చి మొక్కలు పరుచుకుని వున్నాయి. కానీ నేలమీద అడుగుజాడ లేర్పడలేదు.

ముగ్గురూ నలిగిన మొక్కల ననుసరించి గోడదగ్గరకి చేరుకున్నారు. అక్కడకూడా అడుగుజాడలు లేవు. గోడ అయిదడుగుల ఎత్తు వుంది. జాన్ గోడయెక్కి అవతలికి చూశాడు. అవతల కూడా గుబురుగా మొక్కలున్నాయి—గోడ మీకడంవలన ఒక చోట విరిగిపోయి వున్నాయి.

"ఆమె యీ దిశలో పారిపోయి గోడెక్కిందన్నది మాత్రం నిశ్చయం. కానీ, అడుగుజాడలు లేవు. ఈ మొక్కల్లో పడితే చెప్పులు జారిపోతాయనుకుని వాటిని చేతిలో పట్టుకొని వురికింది" అన్నాడు జాన్.

"ఇంతకూ ఆమె యెక్కడికెళ్ళినట్లు?" అడిగాడు కృష్ణన్.

"సురక్షితమైన స్థలానికి. తిరిగి యింటికెళ్ళలేదు. అంటే హంతకుడు ఆమెను పట్టుకుంటాడని భయపడిందా? ఈ హత్య రావ్ చేసి వుంటే—ఆ విషయం ఆమెకు తెలిస్తేకూడా యింటికి వెళ్ళదు."

"రావ్ యిక్కడకొచ్చాడో లేదో తెలుసుకోవాలంటే టైర్ ప్రింట్స్ చెక్ చెయ్యాలి. ఆ పని నేను త్వరగా చేస్తాను" అన్నాడు కృష్ణన్.

"మంచిది. యిక్కడ మీ పని ముగించుకుని రండి. మేం వెళ్తాం" అన్నాడు లాల్.

5

ప్రతాపరావు డిటెక్టివ్‌లను చూసి పరిగెత్తి వచ్చి, "ఏమిటి? ఏం జరిగింది?" అనడిగాడు.

లాల్ అతన్ని సూటిగా చూశాడు. "ఏమీ జరగ లేదా?"

"నాకేం తెలుసు! ఏం జరిగిందసలు?"

"రాత్రి మీ యింటికి 9-30 ప్రాంతాల్లో మూడు సార్లు ఫోన్ వచ్చింది. కానీ మీకు మెలుకువ రాలేదు? మీ రబద్ధం చెప్తున్నారు. రాత్రి వర్షం వెలిశాక మీ రింట్లో లేరు. కారులో కూకట్‌పల్లీ వెళ్ళారు. అక్కడ గోడవున్‌లో మీ కూతురు వున్నట్లు తెలుసుకున్నారు. అక్కడితో ఆమె వ్యవహారానికి చుక్క పెట్టాలను కున్నారు. రివాల్వర్‌తో ఆమె ప్రేమికుడ్ని అన్న మాట ప్రకారం షూట్ చేసి తిరిగివచ్చారు."

"గాడ్! రోహిణి వాడితో అక్కడి కెళ్ళిందా?"

"మీకు తెలియదా? ఈ ఉదయం మాకు ఆమె ప్రేమి కుడు దీపక్ శవం అక్కడ దొరికింది. మీ కూతురి జాడ లేదు."

"ఓహ్! నాకేమీ తెలీయదు! నేనక్కడికి వెళ్ళ లేదు!"

"మరి ఫోన్‌కు జవాబెందుకివ్వ లేదు?" అడిగాడు లాల్.

"రాత్రి నాకసలు మెలుకువ రాలేదు! కానీ— కానీ"

"ఏమిటి?"

"నేను రాత్రి 8-30కు నిద్రపోయాను. నిద్రపోక ముందుగా గ్యారేజి తలుపులు చప్పుడు చేసినట్లు వినిపించింది."

"ఎందుకు చప్పుడు చేశాయి? గాలి వీచిందా? మీరు తాళం వేశారా?"

"తాళం వేశాను. బహుశ గాలికి కొట్టుకున్నాయనుకుంటాను...."

"కారు అందులోనే వుందా?"

"అవును."

"ఆ తర్వాత ఏం విన్నారు?"

"ఏమీ లేదు.... ఉరుములు మెరుపులతో రాత్రంతా అల్లకల్లోలంగా వుంది."

"గ్యారేజి తలుపు శబ్దంవిన్నాక మీకేం అనిపించింది? ఎవరైనా కారు తీస్తున్నారనుకున్నారా?"

"అలాగే అనిపించింది...."

"ఆ శబ్దం విని మీరేం చేశారు?"

"కిటికీదగ్గరకొచ్చి బయటికి చూశాను. ఏమీ కనిపించలేదు."

"ఎందుకు?"

"కిటికీ అద్దంమీద వర్షపుజల్లు పడుతోంది. బయటంతా చీకటి! నా గదికూడా చీకటిగా వున్నా బయటి దృశ్యాలేమీ కనిపించలేదు. అయినా నా పిచ్చిగానీ, కారెవరు తీసికెళ్తారు?"

"ఆల్ రైట్, రాత్రి మీరే దుస్తుల్లో నిద్రపోయారు?"

రావ్ ముఖం ఆకస్మాత్తుగా ఎర్రబడింది. "లుంగీ— పట్టు."

"చూపించండి."

రావ్ సందేహించాడు.

"ఏమిటి సందేహం?"

రావ్ ఉలిక్కిపడి చూశాడు. "గాడ్! ఏమిటిదంతా! నేను కలలోకూడా వూహించని సంఘటనలు జరుగుతున్నాయి!"

"ఇప్పుడేం జరిగింది?"

"నా లుంగీకి బురద అంటి వుంది!"

లాల్ తల తిప్పి జాన్‌ని చూడు. జాన్ చిన్నగా నవ్వాడు.

"ఎలా అంటింది?" లాల్ అడిగాడు.

"అదే తెలియడంలేదు! మిస్టర్ లాల్, ఇప్పుడీ హత్య నా మెడకు చుట్టుకుంది! నన్ను నమ్మండి, నేనేమీ చెయ్యలేదు!"

"మీరేమీ చెయ్యకపోతే లుంగీ చూపించండి."

రావ్ తడబడుతున్న అడుగులతో వెళ్ళి బీరువాలోంచి లుంగీ షర్టు తెచ్చాడు.

లాల్ వాటిని అందుకుని చూశాడు. లుంగీ మధ్య భాగంలో రెండు పెద్ద బురద మరకలున్నాయి. అవి మోకాలిచిప్పల వల్ల యేర్పడ్డాయి - అంచులకూడా మరకలున్నాలు. షర్టు శుభ్రంగా వుంది. లాల్ రెండిటినీ వాసన చూశాడు. అవి తడిసిన సూచనలు కన్పించలేదు.

"ఆ మరకలెలా యేర్పడ్డాయో తెలియడంలేదు!" అన్నాడు రావ్ ఆందోళనగా. అతని ఆందోళన కృత్రిమంగా తెచ్చిపెట్టుకున్నది కాదు. ఈ సంఘటనలన్నీ అతన్ని నిజంగా కలవరపరుస్తున్నట్లు కళ్ళు చెబుతున్నాయి.

"రాత్రి నేను సుఖంగా నిద్రపోయాను. మధ్యలో మెలుకువ రాలేదు. తెల్లారి ఆలస్యంగా లేచాను - ఏడు గంటలకు. బెడ్ మీద లేచి కూర్చొని హఠాత్తుగా ఈ మరకల్ని చూశాను. నాకేమీ పాలుపోలేదు! రాత్రి నేను బయటకు అసలు వెళ్ళలేదు!"

"అయితే మీ లుంగీని యెవరో దొంగిలించారు." అన్నాడు జాన్.

"ఏమిటీ!"

జాన్ తల తిప్పి లాల్ ని చూశాడు-ఏదేనా పొరపాటు జరిగిందేమోనని.

కానీ లాల్ అన్నాడు: "అవును. మీరు అబద్ధం చెప్పకపోతే రెండు సంభవాలున్నాయి-లుంగీని యెవరో దొంగిలించారు. లేదా మీరు స్లీప్ వాకింగ్ చేశారు."

"ఓహ్! ఏమిటీ విపరీతం! నా లుంగీ దొంగిలించారా! నన్ను నగ్నం చేసి-మైగాడ్-నా పరువు!-"

జాన్ పగలబడి నవ్వాడు. లాల్ కూడా శృతి కలిపాడు.

"ఆ అవకాశం లేదంటూరా?"

"అసంభవం! నాకు మెలుకువరాదా?"

"మీకు క్లోరోఫాం ఇస్తే?"

"అసలు యింట్లోకి వచ్చే అవకాశం యెవరికీ లేదు!"

లాల్ అన్నాడు:

"అయితే నిద్రలో లేచి మీరే బయటికెళ్ళారు. మీరు మానసిక రోగి. స్లీప్ వాకింగ్ కి అలవాటు పడ్డారు. రాత్రి మీరు నిద్రావస్థలో డ్రైవ్ చేసుకుంటూ గోడవున్ వెళ్ళారు. అక్కడ దీపక్ ని షూట్ చేసి తిరిగి వచ్చారు. గోడవున్ దగ్గర టైర్ ప్రింట్స్ వున్నాయి.

అవి మీ కారు వేనని నా నమ్మకం. అయితే ఇప్పుడు చెప్పండి: రివాల్వర్ యెక్కడ పెట్టారు?"

"డామ్ హెల్! ప్లీజ్ గెటవుటాఫ్ హియర్!"

గొంతు చించుకుని అర్చాడు రావ్.

6

రాత్రి తొమ్మిదిగంటలకు డిటెక్టివ్‌లు కృష్ణన్ ఆఫీసుకు చేరుకున్నారు.

"వాటె వండర్ఫుల్ జాబ్! ఈ కేసు తేలిపోయింది!" అన్నాడు కృష్ణన్.

"ఎలా?" లాల్ అనుమానంగా అడిగాడు.

కృష్ణన్ నవ్వి, బ్రీఫ్ కేసులోంచి ఒక రివాల్వర్ తీసి టేబిల్ మీద పెట్టాడు. డిటెక్టివ్‌లు దాన్ని ఆశ్చర్యంగా చూశారు. దాని బ్యారెల్ పూర్తిగా చితగ్గొట్టబడి వుంది.

"ఈ రివాల్వర్ రాళ్ళకుప్పలో దొరికింది-యాదృచ్ఛికంగా. ఫోటోగ్రాఫర్ అడుగుజాడల్ని స్నాప్ తీస్తూ రాళ్ళకుప్పలో నల్లగా మెరుస్తున్న వస్తువును చూశాడు. వెంటనే రాళ్ళు కెలికి ఈ రివాల్వర్‌ను బయటకి తీశాడు. బుల్లెట్స్ లేవు. అన్నీ ప్రేల్చబడ్డాయి. ఖాళీ షెల్స్ తొలగించి దీన్ని చితగ్గొట్టి హంతకుడు రాళ్ళలో దాచాడు. కానీ నంబర్ చెక్కు చెదరలేదు. దీని ట్రేస్ చేసి ప్రతాపరావుదని తెలుసుకున్నాను. పైగా ప్రింట్స్ కూడా రావ్ కారు వేనని యెక్స్‌పర్టు ధృవపర్చాడు."

లాల్ ముఖం యెర్రబడింది.

"ఆశ్చర్యంగా వుంది! రోహిణి అడుగుజాడలు వెళుతున్న దారిలో ఈ రివాల్వర్ దొరకడమేమిటి?"

"రావ్ హత్యను ఆమె మీదకు మళ్ళించాలనుకున్నాడేమో?"

"మెడికల్ రిపోర్టు ఏమంటి?"

"హత్య నిన్న రాత్రి 8.00—9.00 మధ్య జరిగింది. కచ్చితంగా చెప్పాలంటే హతుడిచేతికి వున్న గడియారాన్ని బట్టి 8.50 కి జరిగింది. వాతావరణ విభాగం నుంచి వివరాలు సంపాదించాను. నిన్నరాత్రి వర్షం జంట నగరాల చుట్టూ 10 కి. మీ. ల పరిధిలో కురిసింది. సరిగ్గా 8.05 కు ప్రారంభమై 9.07 వరకు 9 సెం. మీల వర్షం కురిసింది. కాబట్టి హత్యాస్థలంలో నేలలో ఏర్పడిన గుర్తులన్నీ వర్షం వెలిశాకే యేర్పడ్డాయి. కానీ హత్యమాత్రం వర్షం కురుస్తున్నప్పుడే జరిగింది."

"బాలస్టిక్ రిపోర్టు?"

"హత్య జరిగింది ఈ రివాల్వర్ తోటే. కిటికీ అద్దంలో బుల్లెట్ రంధ్రం కూడా దీని క్యాలిబర్ దే."

"వేలిముద్రలు?"

"రెండు రకాలవి దొరికాయి. మొదటివి హతుడివి. రెండవది-ఇంకా తేలలేదు. బహుశ రోహిణివి కావచ్చు. రివాల్వర్ మీద వేలిముద్రలు లేవు."

"ఇంటిముందు మోటార్ సైకిల్ వుంది. అదెవరిది?"

"రిజిస్ట్రేషన్ దీపక్ కుమార్ పేరుతో వుంది."

"దీపక్ కుమార్ చరిత్రేమిటి?"

"చెప్పుకోదగ్గ చరిత్ర—క్రైంబ్రాంచ్ ఫైల్సులో వున్నాడు. దొంగనోట్ల కేసులో మూడేళ్ళు జైల్లో వుండి ఆర్నెల్ల క్రితం తిరిగివచ్చాడు. అప్పటినుంచి కంప్లెయింట్స్ లేవు."

"హత్య జరిగిన యింటిని పూర్తిగా సోదా చేశారా?...."

కృష్ణన్ తలూపాడు, "మేడమీద, క్రిందా మొత్తం గాలించాం. క్రింద యిల్లు ఖాళీగా వుంది. పైన గది మీరు చూశారు."

"సరే, హంతకుడు మొత్తం ఆరు గుళ్ళు ప్రేల్చాడు. దాని శబ్దం హైవేమీద గానీ, పరిసరాల్లో గానీ ఎవరికీ విని పించలేదా?"

"వినిపించలేదనుకుంటాను. రెండు కారణాలున్నాయి. ఒకటి: పరిసరాలన్నీ రెండు కిలోమీటర్ల వరకూ నిర్జనంగా వున్నాయి. హైవేమీద ఆ సమయానికి వాహనాలేమీ వుండకపోవచ్చు. రెండు: రాత్రంతా ఉరుములు, మెరుపులతో పరిసరాలన్నీ ప్రతిధ్వనించాయి. రివాల్వర్ షాట్స్ ఎవరికీ వినిపించే అవకాశంలేదు."

లాల్ నిట్టూర్చి అన్నాడు:

"ఓ.కే! ఈ రివాల్వర్ సమస్యను మరింత క్లిష్టం చేసింది. హత్యచేసి హంతకుడు రివాల్వర్‌ను రాళ్ళలో దాచాడు. బాగానే వుంది. అయితే రోహిణి ఆ రాళ్ళ కుప్పవైపుకే పరిగెత్తి ఎందుకు పారిపోవాలి? కాకతాళీయమా? లేక యీ హత్య ఆమే చేసిందా? రాళ్ళకుప్ప మీద నిలబడి, దీపక్‌ను షూట్ చేసి, మిగతా బుల్లెట్స్ గాల్లో ప్రేల్చి, రివాల్వర్‌ని రాళ్ళలో దాచి పారిపోయిందా? ఆ తర్వాత రావ్ స్లీప్ వాకింగ్ చేస్తూ కార్లో వచ్చాడా?"

"ఇందులో వొక వీక్ పాయింట్ వుంది" జాన్ అన్నాడు.

"ఏమిటది?"

"ఇంతవరకు హత్య చేసింది హంతకుడనుకున్నాం. కానీ నువ్విప్పుడు హంతకురాలంటున్నావు. సౌలభ్యం కోసం యిక్కడ 'హంతకుడు'గానే వ్యవహరిద్దాం."

"వెల్! హంతకుడు రాళ్ళమీద నిలబడి కిటికీ అద్దం మీద దీపక్ నీడకేసి షూట్ చేశాడు. అంతమాత్రాన బుల్లెట్ దీపక్‌కు తగిలిందా? హంతకుడు ఎలా నమ్మాడు? నీడను చూసి షూట్ చేస్తే లక్ష్యానికి తగలాలని లేదు. లక్ష్యం దీపానికి ఎంత కోణంలో, యే ఎత్తులో, యెంత దూరంలో వుందో కచ్చితంగా అంచనా వెయ్యందే బుల్లెట్ తగలడం అసంభవం. మరి యీ కేసులో హంతకుడు ఒక్కటే బుల్లెట్ షూట్ చేశాడంటే, అది తగిలిందని నమ్మి మిగతా బుల్లెట్స్ గాల్లో ప్రేల్చాడా?"

లాల్ అడ్డంగా తలూపాడు. "లేదు. నీడకేసి షూట్ చేశాక అతను మేడమీదకు వురికాడు—అనుమానం తీర్చుకునేందుకు. అప్పుడు దీపక్ సజీవంగా వుంటే మరో బుల్లెట్‌తో చంపేవాడు. కానీ ఆ అవసరం లేకుండా అతని మొదటి షాట్ ప్రాణాలు తీసింది. అప్పుడు లాంతర్ వూదేసి, క్రిందికి వచ్చి, మిగతా బుల్లెట్స్ గాల్లో షూట్ చేశాడు."

"ఆల్ రైట్. మరి టైర్ ప్రింట్స్ గురించేమిటి? మెడికల్ రిపోర్టు ప్రకారం హత్యా సమయాన్నిబట్టి చూస్తే హత్య వర్షం కురుస్తున్నప్పుడు జరిగింది. కానీ కారు వర్షం వెలిశాక వచ్చిందని ఆధారాలు చెపుతున్నాయ్. దీన్నిబట్టి నాకు రెండే రెండు అవకాశాలు కనిపిస్తున్నాయి.

డాక్టర్ రిపోర్టు తప్పు. హత్య వర్షం వెలిశాక జరిగింది. రివాల్వర్ గురించి రావ్ స్టేట్‌మెంటులో వాసన ముంది. దాన్ని రోహిణి తీసికెళ్ళింది. రాత్రి దీపక్‌తో

ఆమెకు తగవు వచ్చింది. దీపక్ ఆమెను తరిమివేశాడు. ఆమె బయటికివచ్చి రాళ్ళకుప్పమీద నిలబడి దీపక్ నీడను షూట్ చేసింది. ఆ బుల్లెట్ దీపక్‌కు తగలడం కేవలం యాదృచ్ఛికం. రోహిణి మిగతా గుళ్ళు గాల్లో ప్రేల్చి రివాల్వర్ రాళ్ళలో దాచి వెళ్ళిపోయింది. ఆ తర్వాత రావ్ కార్లో వచ్చి రోహిణి అంతు తేల్చాలని పైకి వెళ్ళాడు. కానీ అక్కడ దీపక్ శవాన్ని చూసి కిక్కురు మనకుండా తిరిగి వచ్చేశాడు."

లాల్ సాలోచనగా తలూపి అన్నాడు:

"రావ్ పైకి వెళ్ళాలంటే కారు దిగాలి. అంటే టైరు ప్రింట్సుతోబాటు అతని అడుగుజాడలు కూడా వుండాలి. కాని లేవు. కాబట్టి అతను కారు దిగలేదు—నిద్రావస్థలో అలా డ్రైవ్ చేసుకుంటూ వెళ్ళి యిలా తిరిగి వచ్చేశాడు. దట్సాల్. ఇక రెండవ అనకాశ మేమిటి?"

జాన్ అన్నాడు, "హత్య వర్షం కురుస్తున్నప్పుడే జరగాలి—అంటే డాక్టర్ రిపోర్టు సరయినది. రావ్ అదే వర్షంలో అక్కడికెళ్ళాడు. కానీ కారును రోడ్డు మీదే మార్గంగా ఆపాడు. లేకపోతే దాని శబ్దానికి పిట్ట లెగిరిపోవచ్చు. అతను వర్షంలో కాలినడకన వెళ్ళి రాళ్ళ కుప్ప చేరుకొని దీపక్ నీడను షూట్ చేశాడు. ఆ తర్వాత మిగిలిన బుల్లెట్స్ గాల్లో ప్రేల్చాడు. రివాల్వర్‌ను డ్యామేజిచేసి, రాళ్ళలో దాచి తిరిగి వచ్చేశాడు. వర్షం వెలిశాక కారును యింట్లోకి పోనిచ్చి, తిరిగి బయిటికి తెచ్చి వెళ్ళిపోయాడు. అలా చేస్తే హత్య వర్షం వెలిశాక జరిగిందని భావిస్తారని అతని ఉద్దేశ్యం కావచ్చు."

"కానీ రివాల్వర్‌ను పోలీసులకు సులభంగా దొరికే

చోట యెందుకు దాచాడు? గోపీనాథ్ అదే మార్గంలో పరిగెత్తడానికి కారణమేమిటి?" కృష్ణన్ అడిగాడు.

జాన్ యేదో తీవ్రంగా ఆలోచించి, "హత్యాస్థలంలో తీసిన ఫోటోలు చూపించండి....!" అని గటుక్కున అన్నాడు.

అతని కళ్ళు మెరుస్తున్నాయి.

కృష్ణన్ తికమకపడుతూ ఫోటో లందించాడు.

లాల్ అన్నాడు. "రాత్రి రావ్ తొడుక్కున్న దుస్తుల్ని పరిశీలించాను. లుంగీకి బురద మరకలున్నాయి. అనుమానంతో అతని కారు గ్యారేజిని చెక్ చేశాను. తలుపుదగ్గర అతను జారిపడినట్లు గుర్తులు చెప్తున్నాయి. బట్టలు తడిసి లేవు. అంటే అప్పుడు వర్షం వెలిసిందికాబట్టి అతను వర్షం తగ్గాక గోడవున్ కెళ్ళాడు. కానీ అక్కడ కారు దిగకుండానే తిరిగివచ్చేశాడు. అంటే అతను మనసు మార్చుకొని వుండాలి, లేదా స్లీప్ వాకింగ్ చేసి వుండాలి."

ఫోటోల్ని చూస్తున్న జాన్ అకస్మాత్తుగా, "యురేకా! గుడ్ ఆయిడియా!" అని అరిచాడు.

"ఏమిటి?" కృష్ణన్ అడిగాడు.

"కిటికీ అద్దంలో బుల్లెట్ రంధ్రం బయటినుంచి యెందుకు యేర్పడాలి? లోపలి నుంచి యెందుకు కాకూడదు?...."

7

అప్పటికి సమయం రాత్రి ఒంటిగంటయింది. డిటెక్టివ్ లు తిరిగి ఏజెన్సీ ఆఫీసుకొచ్చారు.

ప్రొఫెసర్ సాడర్ మాన్ — 'మోడరన్ క్రైమ్

యిన్వెస్టిగేషన్' గ్రంథంలో 217వ పేజీ తీసి చూపించాడు జాన్.

"ఈ చిత్రం చూడు. అద్దంలో బుల్లెట్ దూసుకెళ్ళినప్పుడు యేర్పడే పగుళ్ళను సూచిస్తుంది—బుల్లెట్ వెళ్ళే దిశతో సహా. ఆ తర్వాత ఈ చిత్రం గురించి వివరణ చదువు. బుల్లెట్ అద్దాన్ని 90 డిగ్రీల కోణంలో తాకినప్పుడు యేర్పడే పగుళ్ళన్నీ దాదాపుగా ఒకే పరిమాణంలో వ్యాపించి వుంటాయి. ఆ కోణం తగ్గుతున్న కొద్దీ బుల్లెట్ యే దిశలో తాకితే దానికి పైవైపు పగుళ్ళ పరిమాణం క్రిందివాటికంటే ఎక్కువ వుంటుంది."

లాల్ తలూపాడు.

"ఆ తర్వాత ఈ కిటికీ అద్దాన్ని తీసిన ఫోటో చూడు. ఈ రంధ్రం చుట్టూ పగుళ్ళన్నీ ఒకే సైజులో వ్యాపించి వున్నాయి. దాదాపుగా అంటే బుల్లెట్ సుమారు 90 డిగ్రీల కోణంలో తాకిందన్నమాట."

"అవును."

"ఈ రంధ్రం బయటినుంచి యేర్పడివుంటే 90 డిగ్రీల సమీపకోణంలో వుండదు. ఎందుకంటే హంతకుడు ముప్ఫై అడుగుల దూరాన, ఈ కిటికీకి సుమారు పాతిక అడుగుల క్రింద నిలబడి షూట్ చేశాడు. కాబట్టి, జామెట్రీ లెక్కల ప్రకారం బుల్లెట్ అద్దాన్ని తాకిన కోణాన్ని సుమారు 50 డిగ్రీలుగా అంచనా వేయవచ్చు.

ఈ కోణంలో బుల్లెట్ తాకితే రంధ్రానికి పైవైపు పగుళ్ళన్నీ పొడవుగా వ్యాపించి వుండేవి. కానీ అలా జరగలేదు. అంటే బుల్లెట్ ఆ కోణంలో తాకలేదు. దానికి దాదాపు రెట్టింపు కోణంలో తాకింది. కోణం పెరిగితే హంతకుడు నిలుచున్న ఎత్తు కూడా పెరగాలి.

ఈ రంధ్రం చుట్టూ పగుళ్ళనిబట్టి చూస్తే ఆ ఎత్తు కిటికీకి సమానంగా వుంటుంది. అంటే బుల్లెట్ ప్రయోగించిన మనిషి గదిలోపల వుండాలి."

లాల్ మళ్ళీ తలూపాడు.

జాన్ అన్నాడు, "ఆ తర్వాత ఈ ఫోటోలో శవం ఏం చెబుతోందో చూడు. తల కిటికీవైపు, కాళ్ళు మంచం వైపు. తలలో బుల్లెట్ రంధ్రం. బుల్లెట్ తలలో దూరితే చావడానికి క్షణం పట్టదు. అందులోనూ .38 కాలిబర్ బుల్లెట్ దూరితే చావు వూహించలేనంత వేగంగా కబళిస్తుంది. అంటే హతుడు వున్నచోటే కుప్పకూలిపోతాడు. ఈ కేసులో బుల్లెట్ కిటికీలోంచి వచ్చివుంటే దీపక్ వెనక్కి విరుచుకుని పడిపోయేవాడు. అంటే తల మంచం వైపు—కాళ్ళు కిటికీవైపు. కానీ అలా జరగలేదు. కిటికీకి ఆరడుగుల దూరంలో శవ స్థితి పూర్తిగా వ్యతిరేకంగా వుంది."

"దటీజ్ రైట్!"

"ఆ తర్వాత మరొక పాయింట్. బుల్లెట్ బయటి నుంచి వచ్చివుంటే గదిలో గాజుపెంకులు పడాలి. కానీ గదిలో గాజుపెంకులు లేవు."

లాల్ తలూపాడు. "యూ ఆర్ కరెక్ట్."

"ఈ ఆధారాలు చాలు—కిటికీ అద్దంలో బుల్లెట్ రంధ్రం బయటినుంచి కాకుండా లోపలినుంచి యేర్పడిందని తెలుసుకోవడానికి. అదెలా యేర్పడిందో చెప్తాను. వర్షం కురుస్తున్నప్పుడు దీపక్ కిటికీలోంచి రాళ్ళకుప్ప దగ్గర ఆగంతకుడ్ని చూశాడు. దీపక్ కు అతను పోలీసో, లేక డిటెక్టివో అయివుంటాడన్న అనుమానం వచ్చింది.

అతనిదగ్గర రివాల్వరుంది. ప్రమాదాన్ని తప్పించడానికి ఆ ఆగంతకుడికేసి కిటికీ అద్దంలోంచి షూట్ చేశాడు. కానీ గురి తప్పింది. దీపక్ లాంతర్ వెలుగులో నిలబడి వున్నాడు. బయట చీకట్లో స్పష్టంగా చూడలేడు.

"బుల్లెట్ గురి దప్పడంతో ఆగంతకుడు అక్కడ నుంచి తప్పుకుని మేడమీదకు వురికి, హఠాత్తుగా దాడి చేసి దీపక్‌ను షూట్ చేశాడు."

"పోలీసులూ, డిటెక్టివ్‌లూ అలా షూట్ చెయ్యరు" అన్నాడు లాల్.

"అయితే అతను ఎదురు ముఠాకు చెందిన దీపక్ శత్రువు కావచ్చు. కానీ హత్య రావ్ రివాల్వర్‌తో జరిగింది, కాబట్టి ఆ ఆగంతకుడు రావ్ కావాలి" జాన్ అన్నాడు.

"నీ కథనం బాగానే వుందిగానీ, కొంత సవరణ చెయ్యాలి" అన్నాడు లాల్, "రావ్ ఆ ఇంటికి వెళ్లాడు నిజమే. కానీ హత్య చేయలేడు. హత్యకు అనుగుణంగానే థియరీ ఆలోచించినా దానికి దుస్తుల కథ అన్వయించదు. రావ్ నిర్దోషి అనడానికి అతని దుస్తులు చక్కటి ఎక్స్‌ప్లనేషన్.

"అతను హత్యాస్థలానికి వర్షంలో వెళ్ళి వుంటే పూర్తిగా తడిసిపోయి వుండేవాడు. అంతేగాక గ్యారేజి దగ్గర అతను జారిపడ్డ మరకలు కొట్టుకుపోయేవి."

"అతను తిరిగివచ్చాక జారి పడివుండవచ్చు. అప్పుడు వర్షం లేదు" అన్నాడు జాన్.

"ఓ.. కే. తిరిగివచ్చాకే పడ్డాడనుకుందాం. మరి దుస్తుల విషయమేమిటి? నువ్వన్నట్లు అతను గోడ్డుమీద

కారాపి వర్షంలో నడిచివెళ్ళి షూట్ చేస్తే పూర్తిగా తడిసిపోతాడు. తిరిగి వచ్చి ఆవే దుస్తుల్లో నిద్ర పోతాడా?"

"రెయిన్ కోటు తొడుక్కున్నాడేమో? లేకపోతే ఆ దుస్తులు తీసేసి—అతను బయటి కెళ్ళాడుగనుక పేంటు, షర్టులో వుండాలి—వాటిని తీసేసి లుంగీ, మరో షర్టు తొడుక్కొని, కారు గ్యారేజిలో పెడుతూ జారి పడ్డాడేమో?"

లాల్ జుత్తు పీక్కున్నాడు.

"మరి రాళ్ళకుప్పలో రివాల్వర్ కు ఎక్స్ప్లనేషన్ యేమిటి? రావ్ దాన్ని అక్కడ ఎందుకు దాచాడు? అన్ని జాగ్రత్తలు తీసుకున్న మనిషి రివాల్వర్ ను హత్యాస్థలంలో ఎందుకు పారేశాడు? దీపక్ కిటికీ లోంచి షూట్ చేశాక, రావ్ మేడమీదకు వురికి షూట్ చేస్తే, అక్కడేవున్న రోహిణి యేం చేసింది? తక్షణం పారి పోలేదా? పారిపోతే వర్షంలో ఆమె అడుగుజాడలెలా ఏర్పడ్డాయి? చెప్పు పార్ట్నర్!"

లాల్ అరుపులు విని జాన్ నెమ్మదిగా లేచి లోనికెళ్ళి పోయాడు. రెండు నిమిషాల తర్వాత భూటాన్ విస్కీ, గ్లాసులతో తిరిగివచ్చాడు.

"రిలాక్స్ పార్ట్నర్. ఒక హత్యను పరిశోధించబోయి మరో హత్య చేసేలా వున్నావు—నన్ను! ఈ విస్కీ తాగి విశ్రాంతి తీసుకో! రేపు ఆలోచిద్దాం."

జాన్ అందించిన గ్లాసందుకొని గడగడ తాగేసి సిగరెట్ వెలిగించాడు లాల్.

"ఈ వ్యవహారం యిప్పుడే తేలిపోవాలి....! రోహిణి

అడుగుజాడలు, రాళ్ళకుప్పలో రివాల్వర్—వీటివల్ల నీకేమర్థమవుతోంది?"

"వర్షం వెలిశాక రోహిణి పారిపోయిందని. కానీ, రివాల్వర్ వున్న దిశలోనే ఎందుకు వురికిందో అర్థం కావడంలేదు!"

"యెందుకు వురికిందంటే ఆమె వురకలేదు—గనుక!"

"అదేమిటి? పిచ్చిగా మాట్లాడుతున్నావు! విస్కీ-"

లాల్ తటాలున లేచి కిటికీదగ్గర కెళ్ళాడు. ఒక క్షణం బయటకు చూసి గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగాడు..

"అవును, జాన్. రాళ్ళకుప్పవైపు రోహిణి యెందుకు వురకాలి? ఆ అడుగుజాడలు సృష్టింపబడ్డవి యెందుకాకూడదు? హంతకుడు లోనికివచ్చి షూట్ చేస్తే, రోహిణి అదే క్షణంలో బయట వర్షంలోకి వురకాలి-వొట్టి పాదాలతో! ఆమె భయంకొద్దీ తిన్నగా గేటుగుండా రోడ్డు మీదకు వురికి, ఏ వాహనంలోనో లిఫ్ట్ సంపాదించాలి!"

"ఆ తర్వాత?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు జాన్.

"హంతకుడు రావ్ కావడానికి వీల్లేదు. దీపక్ కిటికీలోంచి షూట్ చేశాక హంతకుడు తప్పుకుని మేడమీద కొచ్చాడు. దీపక్ చేతిలో రివాల్వర్ ప్రతాప్ రావ్ దే-రోహిణి తెచ్చింది. హంతకుడిదగ్గర రివాల్వర్ లేదు. బలిష్ఠుడై వుండాలి. దీపక్ లాంటి యిరవైఏళ్ళ కుర్రాడ్ని యెదుర్కోవడం కష్టం కాదు.

అతని గదిలో జారబడి దీపక్ తో ప్రత్యక్షంగా తలబడ్డాడు. దీపక్ చేతిలో రివాల్వర్ లాక్కొని షూట్ చేశాడు. ఈలోపు రోహిణి పారిపోయింది. దీపక్ చనిపోయాక హంతకుడు వెంటనే ఒక వుపాయం ఆలోచిం

చాడు. హత్య రోహిణిమీద బనాయించాలనుకున్నాడు.

కాబట్టి వర్షం తగ్గేవరకు ఆగి, లాంతర వూది ఆర్పేసి, తన పాదరక్షలు-అవి చెప్పులు కావచ్చు లేక బూట్లు కావచ్చు-వాటిని తీసేసి చేతిలో పట్టుకొని, అక్కడు వున్న రోహిణి చెప్పులు తొడుక్కొని క్రిందికి వచ్చాడు. భూమిలో బాగా దిగేలా నడిచి, అంతకుముందు తాను నిలబడ్డ రాళ్ళకుప్పదగ్గరకొచ్చాడు. అక్కడ నిలబడి మిగతా బుల్లెట్స్ గాల్లో షూట్ చేసి, రివాల్వర్ చిత గొట్టి శుభ్రంగా తుడిచి రాళ్ళలో దాచాడు.

ఆ తర్వాత రోహిణి పారిపోయిన దిశను సూచించ డానికి మొక్కల్లోంచి గోడదగ్గరకు వురికాడు. సరిపోని చెప్పులతో మొక్కల్లో వురకటం కష్టం కాబట్టి వాటిని కూడా చేతిలో పట్టుకుని వురికాడు. గోడ మీకి రోహిణి చెప్పుల్ని దూరంగా విసిరేసి, రోడ్డెక్కి తన కార్లో పారి పోయాడు."

"మరి రావ్ గురించి ఏమిటి?"

"ఈ హత్య రావ్ చేసివుంటే కూతురిమీద సాక్ష్యా లెందుకు సృష్టిస్తాడు? స్వభావసిద్ధంగా మనిషి మనస్త త్వాన్నిబట్టి యే తండ్రీ కూతుర్ని హంతకురాలు చెయ్యా లనుకోడు!

"రాత్రి రావ్ వర్షం వెలిశాక గోడవున్ కెళ్ళి ఏమీ చెయ్యకుండా నే తిరిగివచ్చాడు. అంటే మనసు మార్చు కొనివుండాలి, లేదా స్లీప్ వాకింగ్ చేసివుండాలి. అతను స్వప్నహేలో వుండి అక్కడికెళ్ళివస్తే-అతనేమీ చెయ్యలేదు, చూడలేదు కనుక-ఆ విషయం మాద్పచ్ఛి కంగా ఒప్పుకునేవాడు. కానీ అక్కడికెళ్ళినట్లు అతనికి

జ్ఞాపకం లేదు. అందువల్ల కచ్చితంగా అతను స్లీప్ వాకర్!"

"అయితే రోహిణి విషయమేమిటి? ఆమె ఎక్కడికి వెళ్ళింది?"

"అది రేపు తెలుసుకుందాం. విష్యూ గుడ్ నైట్ అండ్ స్వీట్ డ్రీమ్స్!"

8

బాంబాయి హైవేమీద కూకట్‌పల్లి దగ్గర, సనత్ నగర్-బాలానగర్ రోడ్లు కలిసే జంక్షన్‌లో ఒక సర్వీస్ స్టేషన్ వుంది. దాని ముందు విశాలమైన ఆవరణ వుంది. ఆవరణనిండా వాహనాలున్నాయి. ఆ ప్రదేశమంతా హడావుడిగాను, అటెండర్ బిజీగానూ వుండటం డిటెక్టివ్‌లు గమనించారు. రోహిణి ఆచూకీ తెలుసుకోవాలంటే స్టార్టింగ్ పాయింట్ అనుకున్నారు. కాబట్టి కారు దిగి కేబిన్‌లోకి నడిచారు.

లోనికి వెళ్ళిన డిటెక్టివ్‌లను చూసి అటెండర్ కలవరపడ్డాడు. ఛటుక్కున లోనికి వురికి ఎగాదిగా చూశాడు. డిటెక్టివ్‌లు అతన్ని కుదుటపడమని చెప్పి తాము కూర్చున్నారు. ఆ తర్వాత తామెవరో చెప్పారు. అటెండరు కంగారుపడి వచ్చిన పనేమిటని అడిగాడు. లాల్ వివరించి చెప్పాడు. మొన్నరాత్రి తొమ్మిది ప్రాంతాల స్టేషన్ కొచ్చిన వాహనాల వివరాలడిగాడు. చెబితే నగదు బహుమతి వుంటుందన్నాడు.

అటెండర్ ముఖం విచ్చుకుంది. లాల్ అడిగిన ప్రశ్నలకు సమాధానాలిస్తూ యిలా అన్నాడు:

"ఎన్నిగంటలకన్నారూ? తొమ్మిది ప్రాంతాలా?

మొన్న రాత్రి వర్షం పడింది కదూ? నేను తలుపు బిగించి లోపలకూర్చున్నాను. చలి కోటు తొడుక్కున్నాననుకోండి. అయినా ఆ వెంటిలేటరు వుంది చూశారా, అందులోంచి చల్లటి గాలి ఈడ్చి కొడుతోంటే తాళలేక ఆ స్టవ్ వెలిగించి అక్కడ కూర్చున్నాను. ఇంతలో నామీద యెక్కడ? - నా ముఖంమీద హెడ్‌లైట్స్ పడ్డాయి. కళ్ళు నులుముకునేంతలో అవి ఆరిపోయాయి.

అప్పుడు బయట కారాగడం చూశాను. అందులోంచి యిద్దరు మనుషులు దిగి, తడుస్తూ పరిగెత్తి వచ్చారు. దబ దబమని తలుపు బాదారు. వర్షంలో పెట్రోలు లేదన్నాను. వాళ్ళు తలుపు తెరవమని అరిచారు. ఎవరి మాటలు యెవరికీ విన్పించడంలేదు! తలుపు తెరిచాను. వాళ్ళిద్దరు లోనికి జారబడ్డారు!”

లాల్ వాళ్ళని వర్ణించమన్నాడు.

“వాళ్ళిద్దర్లో ఒకామె యిరవై యేళ్ళ అమ్మాయి సుమండీ! అతనికి ముప్పై యేళ్ళుంటాయి. ట్రిమ్‌గా వున్నాడు. అతనికంటే ఆమె యెక్కువ తడిసిపోయింది. ఎందుకో తెలియదు. తలనుంచి కాళ్ళవరకు తడిసి ముద్దయింది. ఆమె కాళ్ళకు చెప్పుల్లేవు. చాలా గాభరాగా కన్పించింది!”

వాళ్ళెందుకొచ్చారో అడిగాడు జాన్.

“అతను పెట్రోలు అవసరం లేదన్నాడు. కారు వైపర్స్ చెడిపోయాయట. వర్షంలో డ్రైవింగ్ కష్టంగా వుందన్నాడు. వర్షం తగ్గేవరకు ఆగి వెళ్తామని చెప్పాడు. ఒప్పుకున్నాను. ఆ తర్వాత అతనెక్కడికో ఫోన్ చేశాడు నెంబరు నేను చూడలేదు.”

జాన్, రోహిణి బస్‌పాస్ చూపించి గుర్తించమన్నాడు.

"అవును. నమ్మకంగా ఈమే! క్షమించండి....ఆమె తడిసివుండటంవలన బాగా ఆకర్షించింది. ఆమె రూపం మనసులో ముద్రపడిపోయింది. కచ్చితంగా ఈ ఫోటో ఆమెదే!"

లాల్ ఆ తర్వాత కారుగురించి అడిగాడు.

కారు నెంబరు నేను సరిగా చూడలేదు. వాళ్ళు వెళ్తున్నప్పుడు ఒక్క క్షణం దానివేపు చూపులు సారించి తిప్పుకున్నాను-నెంబరు ఎ.బి.సి. తర్వాత మూడు సున్నాలు వరుసగా కన్పించాయి. కానీ అలాంటి నెంబరు వుండదు. బహుశ మొదటి సున్నా స్థానంలో 9 అంకె లాగా కన్పించినట్లు జ్ఞాపకం. మిగతా రెండంకెలు మాత్రం సున్నాలే. అంటే నెంబర్ ఎ.బి.సి. 900 కావచ్చు. గ్రీన్ అంబాసిడర్....వాళ్ళు సిటీలోకెళ్ళిపోయారు."

లాల్ బహుమతి యిచ్చాడు.

ఆ తర్వాత బయటికొచ్చి కారెక్కారు.

"రోహిణికి ఆ కార్లో లిఫ్ట్ దొరికింది. కారు యజమానితో ఆమె సురక్షిత స్థలానికెళ్ళిపోయింది. బహుశ ఆమె అతనికంతా చెప్పే వుంటుంది. కానీ హంతకుడి భయంతో పోలీసులదగ్గరికెళ్ళకుండా అజ్ఞాతంగా వుంది," అన్నాడు లాల్.

"ఎవరికి తెలుసు! ఆమె హంతకుడికి చిక్కలేదని నమ్మకమేమిటి?" జాన్ అన్నాడు.

"చిక్కలేదనే నమ్ముదాం. చిక్కకూడదని ప్రార్థిద్దాం. కృష్ణన్ ఎ.బి.సి. 900 వివరాలు మనకందిస్తాడు. వెంటనే రంగంలోకి దిగాలి!"

సిటీకెళ్ళగానే లాల్ ఆ కారును ట్రేస్ చెయ్యమని కృష్ణన్‌ని కోరాడు. గంట తర్వాత కృష్ణన్ నుంచి ఫోన్ వచ్చింది. ఆ నెంబరు గల కారు వివరాలు ట్రాఫిక్ కంట్రోల్ రూంలో లేవన్నాడు. ఎ.బి.సి. అనేది హైదరాబాద్‌కు చెందిన రిజిస్ట్రేషనేననీ, అయితే నెంబర్సు 900 వరకు ఇంకా యివ్వలేదనీ అన్నాడు.

కృష్ణన్ మాటలు విని లాల్ ఆలోచనల్లో పడ్డాడు.

"ఒకవేళ ఆ నెంబర్ 900 గాక 800 అయితే?" అడిగాడు జాన్.

లాల్ కళ్ళు మెరిశాయి. "అవును! చీకట్లో 8-9 లాగ కన్పించవచ్చు. అంతేగాక 3 కూడా ఆ అవకాశ ముంది. 9, 8, 3, ఈ మూడంకెలకూ చాలా దగ్గర సంబంధం వుంది కదూ?"

"కాబట్టి ఎ.బి.సి. 300, 800 నెంబర్లను చెక్ చెయ్యాలి" అని ఫోన్ అందుకున్నాడు జాన్.

గంట తర్వాత కృష్ణనుంచి ఫోన్ వచ్చింది. ఆ రెండు నెంబర్లు గల కార్లు సిటీలోనే వున్నట్లు చెప్పాడు. ఎ.బి.సి. 300 బ్లాక్ ఫియట్ అనీ, ఎ. బి. సి. 800 గ్రీన్ అంబాసిడర్ అనీ చెప్పాడు. డిటెక్టివ్‌లకు కావలసింది గ్రీన్ అంబాసిడర్ కాబట్టి ఎ.బి.సి. 800 వివరాలడిగారు. కృష్ణన్ చెప్పాడు.

వెంటనే డిటెక్టివ్‌లు బయలుదేరారు. అయిదు నిమిషాల్లో సోమాజిగూడలో సతీష్‌కుమార్ యిల్లు చేరుకున్నారు. గ్రీన్ అంబాసిడర్ యింటిముందే వుంది. డిటెక్టివ్‌లు కారు దిగుతుండగా సతీష్‌కుమార్ బయటకొచ్చి ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"వాట్ ఎ సర్‌ప్రైజ్! మీరిక్కడికి రావడమేమిటి!"

లాల్ నవ్వి కరచాలనం చేశాడు. "మీరొక అభాగ్యురాలికి ఆశ్రయమిచ్చి చాలా సహాయం చేశారు. థాంక్స్"

"మీరు థాంక్స్ చెప్పడమేమిటి! యేమిటి మీరనేది!"

"లోనికెళ్ళి మాట్లాడుకుందాం" లాల్ చొరవగా లోనికెళ్ళిపోయాడు. సతీష్ అయోమయంగా అనుసరించాడు. జాన్ చూయింగ్ గమ్ నములుతూ వెళ్ళాడు.

"మిస్టర్ లాల్ మీరు వింతగా ప్రవర్తిస్తున్నారు!" సతీష్ అన్నాడు.

లాల్ యింటిని కలియజూస్తూ అన్నాడు "అపాయంలో వున్న ఒక మనిషిని ఆదుకొని మీ వంతు బాధ్యత తీర్చుకున్నారు. ఇప్పుడు మేం స్వీకరించాలి. మిస్ రోహిణి యెక్కడ వుంది?"

"రోహిణీ!"

"అవును. మొన్న వర్షపు రాత్రి సిటీ వెలుపల మీరు లిఫ్ట్ యిచ్చిన రోహిణి."

సతీష్ గాభరాగా చూశాడు. అంతలోనే కఠినంగా చూస్తూ అన్నాడు:

"ఆమె యెవర్నీ చూడదు! ప్లీజ్ గెటవుట్. లేదా పోలీసులకు ఫోన్ చేస్తాను!"

"చెయ్యండి. యింతకాలం యెందుకాగారు?"

సతీష్ కలవరంగా అన్నాడు: "ఏమిటి మీరనేది, మిస్టర్ లాల్?"

"రోహిణిని గాలించడానికి హంతకుడు మనుష్యుల్ని నియమించాడని అనుకుంటున్నారు మీరు. అందుకే భయ

పడి పోలీసులకి ఫోన్ చేస్తానన్నారు. క్యారీ ఆన్! చెయ్యండి."

"అంటే పూరు పోలీసుల తరఫున వచ్చారా?"

"మేం ఎక్కడికి వెళ్ళినా చట్టం తరఫునే వెళతాం. కమాన్, హెడ్క్వార్టర్స్‌లో కృష్ణన్‌కు ఫోన్ చేసి కనుక్కోండి!" అని నెంబర్ చెప్పాడు లాల్.

సతీష్ ఫోన్ చేసి కృష్ణన్‌ని రమ్మని చెప్పాడు.

9

లాల్ గబగబ మెట్లెక్కి పైకి వెళ్ళాడు. అతని వెనక సతీష్, జాన్‌లతో బాటు కృష్ణన్ వెంబడించాడు.

లాల్ ఒక గదిముందాగి తలుపు తట్టాడు.

"తలుపు తెరువ్. రోహిణీ!" సతీష్ అన్నాడు.

మరుక్షణం తలుపు తెరుచుకుంది. లాల్ ఛటుక్కున లోనికెళ్ళాడు. రోహిణి కెవ్వుమని కేకపెట్టి వెనక్కి దూకింది.

మిగతావాళ్ళంతా లోనికొచ్చేశారు.

సతీష్ రోహిణి దగ్గరకెళ్ళి అన్నాడు. "సిస్టర్! ఇప్పుడు భయం లేదు. నేను ముందే చెప్పాను పోలీసులకు చెప్పొద్దామని. నువ్వు భయపడ్డావు. ఇప్పుడు వాళ్ళే యిక్కడకొచ్చేశారు. నువ్వింకేమీ సందేహించకుండా జరిగింది చెప్పేయ్!"

సతీష్ చెప్పడం ఆపి, గబగబ అతిథుల్ని రోహిణికి పరిచయం చేశాడు.

రోహిణి ముఖం పీక్కుపోయి వుంది. భయం ఆమెను సగం మనిషిని చేసింది.

ఆమె లాల్ చేతులు పట్టుకొని వర్షిస్తున్న కళ్ళతో

అంది:

"లాల్ గారూ! నేనేమీ చెయ్యలేదు! దీపక్‌ని నేను చంపలేదు! నంబియార్ నన్ను చంపకుండా రక్షించండి!"

"నిన్నెవరూ అలా చెయ్యరు. అర్థమైందా? జరిగిందేమిటో ప్రశాంతంగా చెప్పు!" అన్నాడు లాల్.

రోహిణి మంచంమీద కూర్చొని కళ్ళు తుడుచుకుంది. ఆ తర్వాత గాద్గిక స్వరంతో అంది:

"నేను చట్టవిరుద్ధమైన పనుల్లో పాల్గొన్నాను. చివరకు నాకీ దుస్థితి యేర్పడింది! రెండు నెలల క్రితం నేను దీపక్‌తో స్నేహం చెయ్యడం, ఆ తర్వాత నంబియార్‌తో చేతులు కలపడం-అంతా విచిత్రంగా జరిగిపోయింది! దీపక్ నన్ను మోసం చేశాడు. మొదట అతని వేషభాషలు చూసి ఆకర్షింపబడ్డాను. అతని నిజస్వరూపం తర్వాత తెలిసింది. అతను గూండా! అప్పటికి నేను జ్ఞానం కోల్పోయాను. అతను నన్ను మత్తుమందులకు అలవాటు చేసి గుప్పెట్లో పెట్టుకున్నాడు. చూస్తుండగానే నాకు నేనుగా మారకద్రవ్యాలకు బానిసనయ్యాను!"

"దీపక్ గురించి చెప్పు."

"ఒకరోజు దీపక్ నాకో విషయం చెప్పాడు. స్మగ్లర్ నంబియార్‌తో అతనికో ఒప్పందం కుదిరిందట. నంబియార్ నగరంలో మత్తు పదార్థాల్ని సరఫరా చెయ్యడానికి గోవా యేజంట్లతో ఒప్పందం చేసుకున్నాడు. సరుకు దిగుమతి చేసుకుని, నిల్వచేసి దాన్ని కాపాడే బాధ్యత దీపక్‌కు అప్పగించాడు. నంబియార్ చేతిలో లోకల్ గూండాలు చాలామంది వున్నారు. వాళ్ళు సరుకు అమ్మకం వ్యవహారాలు చూస్తారు.

"దీపక్ యిలాంటి పనుల్లో ఆరితేరినవాడు. నంబియార్‌తో అతనికి పాతపరిచయం వుంది. నంబియార్ అతనికి మంచి హోదా కల్పించి లాభాల్లో ఇరవై శాతం కమీషన్ యిస్తానన్నాడు. దీపక్ ఈ వివరాలన్నీ నాకు చెప్పాడు. సరుకును దాచడానికి అనువైన స్థలంకోసం నంబియార్ గాలించమన్నాడు. దీపక్ ఈ మాట చెప్పినప్పుడు నాకో విషయం స్ఫురించింది. కూకట్‌పల్లిలో మాకో గోడవున్ వుంది. దాన్ని నాన్న పదేళ్ళ క్రితం ఎప్పుడో కొన్నాడు. కానీ ఆర్నెల్లుగా నిరుపయోగంగా పడివుంది. దీపక్‌కు దాన్ని చూపించి ఎలా వుంటుందని అడిగాను. అంతకంటే అనువైన స్థలం దొరకదన్నాడు. అయితే నంబియార్‌కు చెప్పమన్నాను."

"ఆ యిల్లు నంబియార్ కొన్నాడా?"

"అవును. నాన్నదగ్గరికి మనిషిని పంపి నలభైవేలకు రహస్య వొప్పందం మీద కొన్నాడు. నాన్న ఈ విషయంలో యెక్కువ ఆసక్తి చూపించలేదు. ఆ యింటి ఛాయలకు వెళ్ళి వాళ్ళెవరో తెలుసుకొనే ప్రయత్నం కూడా చెయ్యలేదు. ఆయనకంత తీరికలేదు."

"ఏర్పాట్లన్నీ పూర్తయ్యాక నాకో ఆలోచన వచ్చింది. దీపక్‌ను నేను ప్రేమించానని గానీ, లేదని గానీ చెప్పలేను—మత్తుమందుల ప్రభావంవల్ల నా యిష్టాయిష్టాలతో నిమిత్తం లేకుండా పోయింది. కానీ ఒక్కటి మాత్రం నిజం—నేనతనికి శ్రేయోభిలాషినయ్యాను. అదే అతని ప్రాణాలు తీసింది! నంబియార్ గురించి నేను క్రమంగా చాలా తెలుసుకున్నాను. అతను ఘరానా స్మగ్లర్—అంతే గాక మహా పిసినారి! యెందరో్న

డబ్బుకోసం మోసం చేసి దగా చేశాడు! అతన్ని నమ్మడానికి వీల్లేదు!

అందుకే ఈ ఒప్పందం కాయితాల్లో వుంటే బాగుంటుందని దీపక్‌తో చెప్పాను. నంబియార్ ఏదో మూడ్‌లోనో, లేక దురాలోచనతోనో వాటాలేమీ గీటాలేమీ నువ్వెవరో నాకు తెలియదు పొమ్మంటే ఏమవుతుంది!"

"అవును. మీరు బాగా ఆలోచించారు."

"దీపక్ కూడా యిలాగే అన్నాడు. వెంటనే నంబియార్ దగ్గరికెళ్ళి కాయితం వ్రాయించి, సంతకం పెట్టించుకొని తెచ్చాడు. అప్పటికీ నంబియార్ మోసంచేస్తే ఆ కాయితం పోలీసులకు పంపమన్నాను.

"నెలరోజుల క్రితం వ్యాపారం ప్రారంభమైంది— అర్థరాత్రివేళ రెండు కార్లలో సరుకు వచ్చింది. దాన్ని ఆ యింట్లో దాచారు. నంబియార్ గూండాలు రెండు రోజుల్లో సరుకంతా అమ్మేశారు. దీపక్ కమీషన్ అడిగితే నంబియార్ ప్రతి నెలా మొదటి తారీఖున యిస్తానన్నాడు.

"అలాగే వారంరోజుల తర్వాత మళ్ళీ సరుకువచ్చింది. ....ప్రతివారం వస్తూనేవుంది. దీపక్ ఆ యింట్లోనే మకాం వేసి కాపలా వుండేవాడు. అంతేగాక సిటీలో పెద్దపెద్ద బ్రోకర్లతో పరిచయం చేసుకొని అమ్మకాలు మరింత అభివృద్ధి చేశాడు. ఈ నెలరోజుల్లో మొత్తం అయిదులక్షల వ్యాపారం జరిగింది. ఆ లెక్కన అతనికి చాలా కమీషన్ రావాలి. యీ మొత్తం చూసి నంబియార్ కళ్ళు తిరిగాయి.

"మొన్న శనివారం మొదటి తేదిన కమీషన్ అడిగితే అనుకొన్నదే జరిగింది! నంబియార్ కుంటిసాకులు చెప్పాడు.

స్మగ్లింగ్ అంటే పైనుంచి క్రిందివరకు లంచాలు, కమీషన్ల బిజినెస్ అనీ—ఆ రకంగా చాలా ఖర్చయిందనీ—అనుకొన్నంత లాభాలు రాలేదనీ—కేవలం పాతిక వేలే పైన కనిపిస్తున్నాయనీ అన్నాడు!"

"ఆ తర్వాత?"

"దీపక్ నంబియార్ ఉద్దేశ్యం అర్థం చేసుకొని కాయితం గుర్తుచేశాడు. నంబియార్ ఆ కాయితం మర్చిపొమ్మని చెప్పి పది శాతం కమీషన్ యిస్తానన్నాడు. అతను తప్పుడు లెక్కలు చూపెడుతున్నాడని దీపక్‌కు తెలుసు. నంబియార్‌కు కనీసం లక్షరూపాయలు లాభం వచ్చింది! పాతిక వేలని అబద్ధం చెపుతున్నాడు! ఈ విషయంలో యిద్దరిమధ్య వాగ్వివాదం జరిగింది.

"నంబియార్ యెంతకూ వొప్పుకోకపోవడంతో దీపక్ వొక హెచ్చరిక చేసి తిరిగి వచ్చాడు. మర్నాడు ఉదయంకల్లా పాతిక వేలు యివ్వకపోతే ఆ కాయితం పోలీసులకిచ్చి బండారం బయటపెడతానన్నాడు.

"ఈ విషయాలన్నీ విని నా మనసు యేదో కీడు శంకించింది. దీపక్‌కు యేదో ప్రమాదం రాబోతుందని గ్రహించాను. నంబియార్‌ను నమ్మ వీల్లేదు. డబ్బుకోసం ప్రాణాలు తీయడానికి సందేహించడు! పైగా దీపక్ హెచ్చరిక చేసి వచ్చాడు. నంబియార్ దాన్ని ఎట్టి పరిస్థితిలోనూ పాటించడు! దీపక్‌కు రక్షణ కావాలి.

"అందుకే మొన్న ఉదయం ఇంటినుంచి నాన్న రివాల్వర్ తీసుకొని వెళ్ళిపోయాను.

"దాన్ని దీపక్‌కు యిచ్చి జాగ్రత్తగా వుండమన్నాను. దీపక్ ఆరోజు అక్కడే వుండిపొమ్మన్నాడు. ఈ వారం యింకా సరుకు రాలేదు. గోడవున్ ఖాళీగా వుంది. నంబి

యార్ హెచ్చరిక పాటించకపోతే, దీపక్ పోలీసుల దగ్గరికి వెళ్ళాలనుకోలేదు. అతని దృష్టిని మళ్ళించడానికి అలా హెచ్చరించాడు. సరుకు వచ్చాక దాన్ని అమ్మి డబ్బుతో పారిపోవాలనుకొన్నాడు.

"ఆ ఉదయం నంబియార్ దగ్గరికెళ్తే అతను అదే ధోరణిలో పాతికవేలుకి ఇరవై శాతం కమీషన్ అయిదు వేలు చేతిలో పెట్టాడు. దీపక్ లక్షరూపాయలకు కమీషన్ కట్టమన్నాడు. విన్లేదు. దీపక్ మౌనంగా తిరిగి వచ్చేశాడు."

"ఆ తర్వాత?"

"ఆ సాయంత్రంవరకు యేమీ జరగలేదు. మేం ఇద్దరం గోడవున్‌లోనే వున్నాం. ఆ కాయితం సూట్‌కేసులో వుంది. దీపక్ రివాల్వర్‌ను జేబులో సిద్ధంగా వుంచుకొన్నాడు. యే క్షణంలో నంబియార్ గూండాలు వచ్చిపడతారోనని నాకు రవంత భయంవేయలేదు! బాగా రాత్రయ్యాక వర్షం ప్రారంభమవుతున్నప్పుడు హఠాత్తుగా నంబియార్ వచ్చాడు. అతను లోనికి వచ్చేంతవరకూ మాకు తెలియలేదు....! కారును గోడ్డు మీదే ఆపాడు...."

"అప్పుడేం జరిగింది?"

"నంబియార్ సూటిగా దీపక్‌ను అడిగాడు—యేం ఆలోచించుకొన్నావని. యేమీ లేదని దీపక్ అన్నాడు. అయితే ఆ కాగితం యిచ్చేసి దూరంగా పారిపొమ్మని నంబియార్ చెప్పాడు. జేబులోంచి ఒక నోట్లకట్ట తీసి మంచంమీద విసిరాడు. ఆ పదివేల రూపాయలు తీసుకొని పారిపొమ్మన్నాడు. దీపక్ నవ్వి, ఆ కట్టతీసి తిరిగి నంబియార్ మీదికి విసిరి, తక్షణం పరిగెత్తకపోతే వారి

ల్వర్ తీస్తానన్నాడు. నంబియార్ భయపడ్డాడు. రివాల్వర్ చూపించి, ఒప్పందం అంతటితో అంతం కావాలంటే యాభై వేలు యిమ్మన్నాడు. కొనసాగాలంటే ఇరవై వేలు యిమ్మన్నాడు."

"నంబియార్ యేమన్నాడు?"

"రెండూ కావన్నాడు. ఇప్పుడు తన మాట వినకపోతే అవతల దీపక్‌ను చంపడానికి మనుషులు సిద్ధంగా వున్నారన్నాడు. దీపక్ అతనికి రివాల్వర్ గురి పెట్టాడు. కాయితం ఇచ్చేసి పారిపోవడానికి యాభై వేలు కావాలన్నాడు. అలా కాని పక్షంలో అతని గూండాలు వచ్చే లోపున చంపేస్తానన్నాడు.

"నంబియార్ ముఖంలో రంగులు మారాయి. దాన్ని బట్టి నా కర్థమైంది—బయట గూండాలు లేరని—నంబియార్ దగ్గర అసలు రివాల్వరే లేదని! అంతే, దీపక్ ఆ మాట చెప్పడంతో అతను మెరుపులా దూకి రివాల్వర్ లాక్కొని, దీపక్‌ను వెనక్కి నెట్టేశాడు.

"నేను భయపడ్డాను! నంబియార్ రివాల్వర్ గురిపెట్టి కాయితం ఇమ్మన్నాడు. దీపక్ నెమ్మదిగా లేచి, నంబియార్ యెంత వేగంగా దాడిచేశాడో, దానికి రెట్టింపు వేగంతో అతనిమీద దాడిచేశాడు. కానీ రివాల్వర్ చిక్కలేదు! ఇద్దరికీ పెనుగులాట ప్రారంభమైంది. బయట జోరుగా వర్షం పడుతోంది. అప్పుడప్పుడు పిడుగులు కూడా పడుతున్నాయి....

"దీపక్, నంబియార్ చెయ్యి మెలేసి తిప్పుతున్నాడు. నంబియార్ మరో చెయ్యితో దీపక్ జుత్తు పీకుతున్నాడు,

దీపక్ బాధ భరించలేక నంబియార్ చెయ్యి కొరి కాడు....!

"ఏం జరిగింది?"

"నంబియార్ అరిచాడు. అరుపుతో పాటు అతని చేతిలో రివాల్వర్ పేలింది! బుల్లెట్ కిటికీగుండా బయట వర్షం లోకి దూసుకెళ్ళింది-ఈలోపు-రివాల్వర్ పేలిన మరు క్షణం నంబియార్, దీపక్ జుత్తు వదిలేసి రివాల్వర్ తో అతని తలమీద కొట్టబోయాడు. కానీ-దీపక్ చెయ్యిపట్టు కోవడంతో ట్రిగ్గర్ లాగేశాడు. ఈసారి బుల్లెట్ దీపక్ తల్లోకి దూసుకెళ్ళింది-ఓహ్ అనుకోని చావు!"

లాల్ వివర్ణమైన జాన్, కృష్ణన్ ల ముఖాలు చూసి పేలవంగా నవ్వాడు.

"ఆతర్వాత ఏం జరిగింది?"

రోహిణి అంది, "భయంతో గజగజ వణికాను! దీపక్ చనిపోయాడు! కళ్ళు మూసుకుని గట్టిగా కేక పెట్టి ఒక్క క్షణం అక్కడ వుండకుండా బయటికి వురికాను. ఆ సమ యంలో నా చెప్పులు, బ్యాగు అన్నీ మర్చిపోయాను. బయట వర్షం బాగా పడుతోంది. ఏమీ తెలియని స్థితిలో మెట్లుదిగి వురికాను. ఇంతలో వెనుకనుంచి హెడ్ లైట్లు పడ్డాయి-"

"ఎవరివి?"

"ముందట నంబియార్ కారువనుకున్నాను. అతను నా వెంటపడ్డాడనుకొని రోడ్డు దిగి పొదల్లో వురికాను. ఆ పొదల్లో తేళ్ళున్నాయో, పాములున్నాయో! బిక్క చచ్చిపోయాను. తర్వాత-ఆ హెడ్ లైట్స్ దాటి పోయాక తెలిసింది, అది కారు కాదు లారీ. పొదల్లోంచి మళ్ళీ రోడ్డుమీదకు వురికాను. ఈ సారి లైట్లు కనిపిస్తే

అలా వురకవద్దనుకున్నాను. వచ్చిన వాహనం నంబియా ర్ది కాకపోతే లిఫ్ట్ సంపాదించవచ్చు.

"రోడ్డుమీద చాలా దూరం నడిచాను. ఇంతలో మళ్ళీ లైట్లు కనిపించాయి. ఈసారి జాగ్రత్తపడి అది నంబియార్ కాదని తెలుసుకుని కారును ఆపాను."

"ఆ కార్లో యెవరున్నారు?"

"సతీష్. ఆయన నన్ను చూసి వెంటనే కారెక్కమన్నాడు. నమ్మి యెక్కేశాను. గాభరాగా వున్న నన్ను ఆయనేమీ ప్రశ్నించలేదు. తన సమక్షంలో భయపడవద్దన్నాడు. నేను అపాయంలో వున్నానని ఆయనకు తెలుసు. నేను భయపడుతూనే వున్నాను - నంబియార్ కార్లో ఎక్కడవస్తాడోనని-కానీ రాలేదు. యెందుకో తెలియదు.

"మేం సిటీకి వచ్చేశాం. సతీష్ ఈ యింట్లో ఆశ్రయమిచ్చారు. జరిగినదంతా ఆయన బలవంతంమీద చెప్పాను. నంబియార్ నన్ను గాలిస్తున్నాడనీ, కన్పిస్తే చంపుతాడనీ భయపడి పోలీసులదగ్గరికి గూడా వెళ్ళలేదు!"

"కానీ ఇప్పుడు మేమే యిక్కడకొచ్చేశాం!"

"ఎలా వచ్చారో నా కర్థంగావడం లేదు!" అంది రోహిణి, లాల్ని ప్రాధేయపూర్వకంగా చూస్తూ,"దీపక్ చావుకు నా బాధ్యతవుంది. కానీ అతన్ని నేను చంపలేదు! నన్ను నంబియార్ బారినుండి రక్షించండి!"

10

ఆ రోజు మధ్యాహ్నం డిటెక్టివ్ల సూచనమేరకు పోలీసులు హత్య జరిగిన పరిసరాల్లో గాలింపు ప్రారంభించారు.

కృష్ణన్ ప్రత్యేకంగా బైనాక్యులర్స్ పెట్టుకుని గాలించాడు. ఇంటికి పడమర వైపు పెద్ద పెద్ద రాళ్ళు, గుంటలు, వాటిలో పొదలు, చాలా వున్నాయి.

మొత్తం పన్నెండుమంది పోలీసులు జాగ్రత్తగా వెదుక్కుంటూ దాదాపు 100 గజాల దూరం వెళ్ళారు.

కానీ కృష్ణన్‌కు అంతదూరం వెళ్ళనవసరం లేకుండా నే దూరంలో పొదల్లో చిక్కుకొనివున్న ఒక చెప్పు కన్పించింది.

"ఆపరేషన్ హాల్ట్!" అని పెద్దగా అరిచి, ఆ పొద కేసి వురికాడు.

అక్కడ రోహిణి చెప్పులు, హేండ్ బ్యాగు లభించాయి. వేలిముద్రలు చెడిపోకుండా వాటిని స్వాధీనం చేసుకొని, వెనక్కి తిరిగి అప్రయత్నంగా నేలమీద చూశాడు.

ఆ పొదకు పదడుగుల దూరంలో, ఏటవాలుగా వున్న చోట, యెవరో జారి పడినట్లు నేల చెబుతోంది. అదే క్షణంలో అక్కడొక పర్సు కూడా కన్పించింది.

పర్సులో కొన్ని కరెన్సీ కాగితాలు, చిల్లర నాణాలు, ఇంకేవో కాయితాలు, ఒక విజిటింగ్ కార్డు వున్నాయి.

విజిటింగ్ కార్డు చూసి కృష్ణన్ సంతోషంగా ఘరానా స్మగ్లర్ నంబియార్ దగ్గరకు వెళ్ళి, పరిచయం చేసుకొని, అతని వేలి ముద్రలు తీసుకొని, అవి రోహిణి చెప్పులమీద వేలిముద్రలతో సరిపోవడంతో చేతులకు బేడీలు తగిలించాడు.

ఆ రాత్రి ప్రతాపరావు కూతురి తోడ్పాడుతో డిటెక్టివ్‌లకు గొప్ప విందు ఏర్పాటు చేశాడు.

—: అయిపోయింది :—